

oázis

2011. április, XXI. évf. 1. (61.) szám

A Magyar Schönstatt Családmozgalom lapja

Kopogtató

- ❖ A vasalatlan hegyekben áll (szóljon, aki már tud hittel hegyeket mozgatni), az ebéd is mindennap elfogy, kénytelen vagyok másnap is főzni...
- ❖ Sokat bosszankodtam, hogy hogy a csudába fordulhatott elő ilyen velünk?
- ❖ Komoly dilemmába kerültem: nekem kellett döntenem, hogyan tovább. „Itt a lét a tét!”
- ❖ És az Atya csendben itt áll és vár. Halkan. Szelíden.
- ❖ Nem is az a fontos, hogy mindent egyformán érezzünk át, hanem az, hogy mindig egy úton maradjunk, egymásra figyelve.

Az Atya mindig elérhető

A csönd lüktet a félhomályban,
hulló lombokat ringatón,
szépségektől terhesen,
mint ahogyan ver a szívem.
Hajnalodik – a nappal ásít
álom-ittasan, fél-éberen,
akárcsak én: – táguló tudejébe
szívja a kocsonyásan-remegő ködöket,
s mint az ember szeme,
– ha könnyíthet lelkén,
gondjai kevesbednek –,
lassan tisztul a táj.

Várom, hogy mozduljon a hajnal,
friss lendülettel lépjen
a világosság felé,
a hajnal is vár engem.

Farkasszemet nézünk, Tétovázunk,
biztatgatjuk egymást.
Nehéz az első lépés,
csábító a kába álom.

De aztán mégis: egymásra nevetünk,
s megindulunk vidáman, kéz a kézben,
mint szerelmesek,
hogy huszonnégy órán keresztül
gyűjtsük az erőt és a kedvet,
amellyel holnap – újrakezdjük.

Kedves Olvasók!

Talán fel sem tudjuk fogni, Atyánk mennyire szeret bennünket, hogy a szemefénye vagyunk, hogy mindig jelen van az életünkben! Hihetetlen gazdag fantáziával áll életünk eseményei mögött, jön velünk szembe a másik ember szívében, üzen a Szentírás szavai által. Azon dolgozunk, hogy Atyánk az Oázist is használhassa eszközül, azon igyekszünk, hogy láthatóvá váljon a lap hasábjain, mennyire szeret minket, hogy áttalatok szóljon hozzánk.

Hálásan köszönjük Nektek, hogy leírtátok, miképp tapasztaltátok meg az életetekben az Atyát, és ezáltal erősítetek minket is. Így az Oázis feltölt az élethez. Jól tudjuk azonban, milyen nehéz néha időt szakítani erre, hogy szép, kerek mondatokba foglaljuk mély élményeinket, időt szakítsunk egy cikk megírására. Éppen ezért szeretnénk Nektek egy lehetőséget felkínálni. A megosztásra szánt történetet vegyétek fel valamilyen hangrögzítőre (a legtöbb mobiltelefonon van már hangfelvevő, vagy akár számítógép segítségével), és küldjétek el e-mailben az oazis@schoenstatt.hu címre. A szerkesztőség cikkíró munkatársai majd Veletek egyeztetve írott formába öntik. Várjuk azok jelentkezését is, akik szívesen gépelnek be hanganyagot!

A másik, amiről még szólni szeretnénk, az újság anyagi háttere. Megkaptuk a nyomdától az idei évi árajánlatot (244.000 Ft/megjelenés). A postázás költségeivel (80.000 Ft/megjelenés) együtt a mostani előfizetői létszám mellett 365 Ft-ba kerül egy újság előállítás. Ezért szeretnénk kérni Benneteket, hogy az éves költségekre 1500 Ft-ot fizessetek be az Egyesület (73200134-10000434) számlaszámra május 1-ig. Ha valaki elfelejtené, annak a nyári számmal együtt küldünk emlékeztetőül csekket. Tudjátok, hogy ha valaki ezzel a támogatással elmarad, akkor másnak kell helyette kifizetni az újság előállításának, postázásának a költségeit. Természetesen, ha valakinek problémát okoz ez az összeg, az jelezze.

Mivel az Oázis ezer példányban jelenik meg, szokott belőle maradni. Ha szívesen ajándékoznátok az újságunkból, írjatok nekünk, a postaköltség fejében tudunk még belőle küldeni.

Szép tavaszi napokat!

Enderdy Orsi, Betti

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő előszava	3	Fiatalok Oázisa	49
Tartalom	4	Jelmondat születik	55
Esszé	5	Gyerekszáj	58
Mindennapjaink	8	Van/Nincs boruk!	59
Frissítő	23	Óbudavári hírek	60
„Bak-elit”	24	CSAK hírek	63
Kentenich atya tanításából	26	Beszámolók	64
Élő háziszentély	28	Kentenich vetélkedő	66
Életünk	29		
Adjátok tovább a mikrofont!	34	Jelenlegi számunk házigazdája az Óbudavári Régió volt, köszönjük a munkájukat!	
Tedd könnyűvé	36	Őket a Budapesti Régió követi. A következő Oázis központi témája: Az életet szolgáljuk	
Női rovat	39	Lapzárta: 2011. május 15.	
Gyermeknövelde	40	Várjuk írásaitokat a következő címre: oazis@schoenstatt.hu	
Kincsesláda	43		
Filmajánló	46		
Oázis konyha	47		

OÁZIS 2011. április, XXI. évf. 1. (61.) szám, a Családok a Csaláért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 21/382-85-58, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

- **Főszerkesztő:** Endrédy Pisti és Orsi
- **Készítették:** Andai Anikó, Balogh-Palásthy Anna Mária, Bencze Tamás és Kati, Bodó Rita, Czett Feri, Czigányik Zsolt és Anna, Csermák Kálmán és Alice, Endrédy Gabó, Endrédy István és Cili, Endrédy Pisti és Orsi, Fehér Zoli és Marika, Fleischer Zoli és Andi, dr. Gál László és Szilvi, Gyuk Balázs és Kati, Joó Attila és Enikő, Kaposi Laci, Kiss Ádám, Komáromi Mari, Lőw Helga, Mervay Kálmán, Mester Judit, Mészáros Zoli és Zsuzsa, Nyitrai Tamás, Papp Géza és Timi, Ramocsai Móni, Rubovszky Marcsi, Ruff Tamás és Enikő, Sallainé Karikó Éva, Tóth Balázs és Zsuzsa, Tóth Zoli és Viki, Török Orsi, Varga Erika, Vidra Zoli és Rita, Wangler Ottó és Kati, Weeber Saci, Zajkás Péter
- **Szöveget gondozta:** Schumicky Ildikó, Heiszer Erika
- **Grafika:** Laza Dominika, Ozsvári Imri, Lőw Péter
- **Hátlap:** Ozsvári Csaba
- **Tipográfia:** Heiszer Csaba és Erika
- **Nyomás:** OOK-press Nyomda, 8200 Veszprém, Pápai u. 37/a.

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Egy példányra vetített költsége 365 Ft a postaköltséggel együtt, ez évente 1500 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát!

Készül a Nemzeti Civil Alapprogram támogatásával.

Atyánk kapcsolatot keres velünk

Nekünk, embereknek, szükségünk van társra. Szükségünk van valakire, aki közel van hozzánk, valakire, aki megért minket. Kell valaki, aki szeret minket. De gyakran egyedül vagyunk. Lehet, hogy sok ember van körülöttünk és nem szenvedünk társaságban hiányt. Vannak olyanok is a közelünkben, akikhez szorosán kötődünk, sőt, akik szeretnek minket, és akiket szerethetünk. És mégis oly gyakran éljük meg a magányt.

Egyedül érezzük magunkat, amikor vágyainkat és álmainkat meg akarjuk osztani valakivel. Az is előfordulhat, hogy valaki, akit szeretünk, csak úgy felszínesen odaveti: „Valóban, ez érdekes, ez velem is megesik olykor.” És nem ért meg minket. Egyedül érezzük magunkat, amikor valami nagy megrázkódtatás ér bennünket. Ilyenkor gyakran úgy érezzük, hogy nem mondhatjuk el senkinek, hiszen úgysem tudná megérteni. Egyedül érezzük magunkat, amikor – nagyritkán – felhőtlenül boldogok vagyunk, amikor valami nagy belső öröm tölt el bennünket. Ilyenkor gyakran keressük a kapcsolatot másokkal, hogy elújságozzuk az örömünket, de nem sikerül. A többiek, akikhez fordulunk, nem értenek meg bennünket.

Istennel ez nem így van. Isten közel van hozzánk. Ő megért bennünket. És keresi a kapcsolatot velünk. A hit fényében felfedezzük, hogy nem vagyunk egyedül. Ez nagy felismerés, amelyet Kentenich atya fáradhatatlanul hirdetett. Mert legbelsőbb és leghétköznapibb élményei is ezt igazolták. Ahogy olvassuk a „Himmelwärts” c. imát, hozzánk is úgy jut el az üzenet, ahogyan egykor Kentenich atyát is megérintette.

*Látjuk, hogy atyai módon, csendesen,
ott állsz minden esemény mögött,
parázsló szeretettel átölelünk,
áldozatkészen, boldogan hozzád megyünk.*

„Látjuk, hogy atyai módon, csendesen, ott állsz minden esemény mögött.” A hit fényében meglátjuk Istenünket, és ez az Isten szeretné felvenni velünk a kapcsolatot. Ezért életünk kisebb-nagyobb eseményeit jellé teszi. Ahogy mi kedvesen rápillantunk valakire, ha kapcsolatot keresünk vele, ugyanígy tesz Isten is. Számunkra jel egy

pillantás vagy egy kézmozdulat, vagy éppen a testtartásunkkal juttatjuk kifejezésre: hozzád fordulok. Az emberek között a jelek egészen természetesek. Az emberek egymásnak adott jelei elutasítást is kifejezhetnek. Istennél ez nem így van. Isten a szeretet. Amikor ő ad jelet nekünk, ahhoz az ő részéről mindig nagy személyes jóakarata társul.

Csak hogy Istenünk szava nagyon halk. Ebben talán egy bizonyos gyengédség nyilvánul meg. Ha Isten a hatalmának akár csak töredékét is éreztetné velünk, akkor nem tudnánk kivonni magunkat a hatása alól. Ő azonban úgy szeretne érintkezni velünk, hogy egészen szabadnak érezzük magunkat. Ezért szól halkán. Olyan halkán, hogy magából az eseményből talán meg sem tudjuk hallani. Ámde este, amikor még egyszer átgondoljuk a napot, akkor újra megízlelhetjük azt, amit tőle kaptunk. Egyedien fejezi ki magát Kentenich atya: nem azt mondja, hogy „eltöprengeni”, vagy hogy „még egyszer átgondolni”, hanem azt, hogy „megízlelni”. Ez annyit jelent, hogy visszatekintünk a nap egy-egy eseményére, és még egyszer megízleljük. (Elidőzünk benne.)

Kentenich atya három jelet hangsúlyoz, amelyet előszeretettel küld nekünk a Jóisten: az olyan embereket, akik jók hozzánk, azokat, akiknek szükségük van ránk, és végül azokat, akik fájdalmat okoznak nekünk, ill. terhünkre vannak. Megízlelgetjük tehát az eseményeket, szemünk elé idézünk egy-egy mozzanatot, embereket,

eseményeket, aztán meglátjuk mögöttük a Jóistent: „Lám csak, Te vagy az!” – mondjuk neki. Ez az első lépés.

A második lépését ennek a folyamatnak Kentenich atya a következő szavakkal érzékelteti: „Parázsló szeretettel ölelünk át.” Mit jelentsen ez? Odafordulunk Istenünkhöz, aki ránk köszönt, és elmondjuk neki, hogy szeretjük, hogy boldogok és hálásak vagyunk, mert felismerhettük őt, és így elmondjuk neki, mennyire örülünk, hogy ő a mi Atyánk. Ez egy szeretetteljes beszélgetés, és mindaddig elidőzünk benne, amíg a Lélek röpit minket.

Másutt arról beszél Kentenich atya, hogy meg kell tanulnunk úszni Isten irgalmának tengerében. Ha észrevesszük, és hittel érzékeljük, hogy Isten megérintett vagy megszólított bennünket, akkor feltámad a lelkünkben egy érzés, amit talán ezekkel a szavakkal lehetne leírni: „Csöppet sem vagyok méltó arra, hogy az én Istenem hozzám hajoljon. Olyan gyarló vagyok, hogy már rég el kel-

lett volna fordulnia tőlem.” Amint ezt megízleljük, Isten szeretetét irgalomnak, meg nem érdemelt ajándéknak és gyengédségnek fogjuk találni.

Kentenich atya még egy gondolatot fűz ehhez, ami olyannyira jellemző rá, és gondolkodására. Számára az Istennel való találkozás nemcsak gyengéd, szerető ölelést jelent, hanem Isten szentséges akaratának megnyilatkozását is. Isten a kisebb-nagyobb események által mondja el nekünk, hogy mit vár tőlünk. Ezért teszi hozzá rövid elmélkedéséhez Kentenich atya, hogy „áldozatkészen, boldogan hozzád megyünk.” Isten megszólít minket, és elmondja, mit kell tennünk, mi pedig tettekkel válaszolunk neki mindennapi életünkben. Tehát Isten megmondja, hogy miben van szüksége ránk, és mi véghezvisszük azt. Ilyen esetekben Isten gyakran elszólít minket a kényelmünktől. Más szóval egy kis áldozatot vár tőlünk, mi pedig meghozzuk azt.

Isten jelenlétében való előrehaladásunk tehát három lépésből áll: felismerjük őt az események mögött, örömteli szívvel elbeszélgetünk vele, és egy kis áldozatot hozunk. És ez az utóbbi, a kis áldozat, amelyet meghozunk, közel visz minket Urunkhoz, Jézus Krisztushoz. Ő beteljesítette Isten szándékát, elfogadta az Atya akaratát, és éppen ez által nyerte el Atyjának páratlanul szoros szívbeli közelségét. Ennek a folyamatnak a csúcspontja kétségkívül Jézusnak a kereszten való kínszenvedése, ahol teljesen az Atyának ajándékozta magát.

A Szűzanyának, aki utunkon pártfogol minket, Schönstatt kegyelmi anyjaként ugyanez a célja. Így szól hozzánk: „Ajándékozátok nekem buzgón áldozataitokat a kegyelmi tőkébe.” Azt mondja tehát nekünk: „Hozzatok nekem minél több olyan áldozatot, amelyet a hétköznapiak éppen követelnek tőletek.” Ezáltal szeretne minket hasonlóvá tenni ahhoz a Krisztushoz, aki az Atyának ajándékozta magát.

Ily módon létrejön egy új ember. Egy olyan ember, aki szüntelenül Istentől megajándékozottnak érzi magát. Figyeljük csak meg Kentenich atya szóhasználatát: „Áldozatkészen, boldogan hozzád megyünk.” „Áldozatkészen” – ez jellegzetes kifejezés. Ha rátekintünk nyelvünk hasonló szókapcsolataira, akkor ilyeneket találunk, mint csüggeteg lelkület, jámbor lelkület, alázatos lelkület, irgalmas lelkület stb. Ezek a kifejezések mind-mind az ember lényének alapvető hozzáállásáról beszélnek. Tehát az áldozatos lélek is egy bizonyos hozzáállást fejez ki. Úgy is mondhatjuk: arra vágyunk, hogy az Atyának örömet szerezzünk. Ebben az összefüggésben tehát az áldozat nem görcsös igyekezet, nem kínos vesződség, hanem az öröm forrása. Megtapasztalhatjuk ezt akkor, amikor olyan emberekkel érintkezünk, akiket szeretünk. Örömet okoz nekünk, ha áldozatot hozhatunk valakiért, akit szeretünk. Mi, emberek, olyanok vagyunk teremtve, hogy szívesen lemondunk a saját vágyainkról a szereteteink javára. Életünk egy szüntelenül ismétlődő „Igen, Atyám!”-má válik, annak tudatában, hogy az Atya felénk fordul, a javunkat akarja, de terve is van velünk, amelyet őerte és övele valóra válthatunk.

(Beller Tilmann: Igen, Atyám!

(*Kilenc hét Kentenich atyával*) című könyv szerkesztett szövege, Családakadémia-Óbudavár Egyesület, Óbudavár, 1999)

A társamon keresztül az Atyát...

Hétköznapi morzsák

Sokáig élveztük kapcsolatunk kezdeti éveiben azt a színességet, ami abból adódik, hogy ellentétes természetűnk van. Az ellentétek vonzzák egymást – mondják –, ezt éreztük mi is, amikor összeházasodtunk. Amíg a kiegészítés dominál egy kapcsolatban, addig élvezetesek is az ellentétek, nap, mint nap tapasztaljuk, hogy ketten többre jutunk, mint a másik nélkül. Ez a felemelő érzés aztán néha át tud fordulni, mint mikor a papírsárkányt felkapja a szél, és viszi, lengeti a magasban, s egy hirtelen szélfordulással a mélybe taszítja. Egyszer csak azt veszem észre, hogy mérföldek választanak el a másiktól, nem tudom, mit gondol, mintha nem lenne elérhető a számomra, vagy nem, úgy ahogy én szeretném.

Néha, annak ellenére, hogy házas vagyok, és nagy család vesz körül, mégis egyedül érzem magam a problémáimmal, mert nehéz azokat megosztani. Erősnek kell látszanom a gyerekeim, a kollegáim előtt. Kevés idő jut az igazán mély lelki beszélgetésre, mert este már közbelépnek a – „ságok”, meg a „valók”, úgy, mint fáradt..., kikérdezni..., szervezni..., befizetni..., eltervezni...

S ebben a lelki sivatagban mégis újból és újból felsejlik a párom, aki csak karnyújtásnyira van tőlem, aki reggelente kávéfőz, s aki birkatürellemmel viseli hangulatingadozásaimat. Meghallgat, amikor neki is lenne mit mesélnie, de arra már nem jut idő. Kedves azok után is, amikor, már többször keresztüldőftem a tekintetemmel, az ingerült kijelentéseimről már nem is beszélve. Aki akkor is törődik velem, amikor már saját magam is lemondtam magamról.

Gyakran bosszant, ahogy vezet, és a tempójával néha nehéz lépést tartani, de nem azért, mert gyors... Mégis, amikor otthon feszült a légkör, akkor előtalál gyorsan egy humoros mondást, vagy egy régi mulatságos történetbe kezd. A gyerekek, akik kétszer többen vannak a kettőnél, mindig oltalomra találnak Nála. Bármikor előrukkolhatnak lehetetlen házi feladatokkal, a reménytelennek látszó kikérdezni-valókkal, s gyakran van, hogy nem kell könyv után nyúlnia, ha fogas kérdések megválaszolásának réme fenyeget. A sort még sokáig lehetne folytatni...

Szeretnék én is ilyen társá válni mellette, aki mindig elérhető, megbocsátó, vigasztaló, erőt adó, akivel a reménytelen helyzeteket is át lehet vészelné. Akivel, minden korszakban érdemes megújulni és újabb kalandokba fogni, mert Ő ott áll a háttérben és támogat.

Nem ez a dolgunk, hogy így jelenítsük meg az atya szeretetét egymás számára?

Minden délből, ebédidő után keressük egymást telefonon. Ez arra az időszakra volt jellemző, amikor kiszámítható elfoglaltságaink voltak, én otthon voltam a gyerekekkel, Ő meg odabent a munkahelyén. Így az estén, reggelen kívül napközben is váltottunk pár szót egymással, a folyamatosság örömeivel, mint mikor az ember iszik egy pár korty vizet, ha kiszáradt a torka.

Alakult aztán másképp is, mikor adáz előadások és kiszámíthatatlan egyeztetések romba döntötték ezt a megszokott idillt. Akkor is próbáltunk valami furfangot kieszelni, hogy belelopjunk a napba pár közös pillanatot. Ezek voltak a randik a buszon. Ekkor már négygyermekes család voltunk, és körülbelül tizennégy éve házasságok. Jó pár hullámvölgyön túl a kapcsolatunkban, épp ezért volt fontos, hogy naponta kieszeljünk valami közöset... (jah kérem, a házasság munka!...). Szóval keveset láttuk akkor egymást, nekem szokatlanul sok minden összejött, szakvizsgák, képzés, vezetői feladatok, Ő is sokat oktatott, dolgozatok, kísérletek. Rájöttünk, hogy munkába menet legkisebb lányunk oviba juttatása és az otthoni reggeli felfordulás megszüntetése után a buszon épp össze tudunk annyira futni, hogy amíg én leteszem egy helyen az autót, Ő az ovi irányából közelít. Egy rövid utat kellett megtenni egymás felé a friss levegőn, ezt a legtöbb reggel eljártunk, így próbáltuk üdíteni magunkat abban a nehezebb időszakban.

*Aki akkor is törődik velem,
amikor már saját magam is
lemondtam magamról.*

Jó ideig nem volt mobilunk, aztán egy velem történt autóbaleset után úgy döntöttünk, hogy legyünk mindig elérhetőek egymás számára. S valóban olyan lehetőséget kerestünk, ami ma már kézenfekvő, egymást ingyen hívhatjuk, így tovább folytathatjuk a régi jól bevált szokásunkat, rendszeresen keressük egymást napközben, és öblítgetjük kiszáradt torkunkat a társunk hangjával, gondolataival.

Immár 20 éve keressük az utat egymás felé, mert változunk, és változik körülöttnk a világ is. A gyerekeink nőnek, a feladataink bonyolódnak, a természetünk sem lett egyformább, de örömmel igyekszünk újra és újra visszatalálni egymáshoz.

Időről időre keressük a hétköznapiakban az üdítő kapaszkodókat, meg persze az ünnepi kiruccanásokat, amitől frissül, mélyül a kapcsolatunk.

Számomra csodálatos ajándék, és egyben biztonság a Mennyei Atya gondoskodó szeretetét a társam odafigyelő, körülölelő, minden kritikát kibíró és túlélő szeretetében napról napra megtapasztalni.

Amikor az Ige megszólal

Házastársammal igyekszünk napon-ta olvasni a Szentírást. Valós megtapasztalás, hogy Isten szól hozzánk az ige által („Te gyétek meg, amit mond”). Ezekből álljon itt egy kis csokor Isten nagyobb dicsőségére!

Egyik családi védőszentünknek Szt. Józsefet fogadtuk. Gyakran imádkoztam hozzá kilencedet családi ügyeinkben való közbenjárásért. Így történt ez akkor is, amikor még két kicsi gyerekkel egy 29 m²-es al-bérletben szűkölködtünk, és vágyakoztunk szép nagy kertes házra. Persze pénzünk nem volt.

Az egyik kilenced utolsó napján ez volt a napi zsoltárban: „Hiszen a veréb házat talál magának, a gerlice fészket, ahová fiait helyezze.” (84. Zsolt) Ettől kezdve biztos voltam benne, hogy lehetséges az akkor még lehetetlennek tűnő dolog, és lesz saját házunk.

Egy év múlva már saját (banki segítséggel vásárolt) házunkban laktunk, immár több mint 100m²-en és 2500 m²-es kerten, saját foci pályával.

Elkötelezett keresztény körökben közismert a természetes családtervezés módszere, mely segít tervezni a gyermekek számát (sok más egyébre is jó, de ez másik történet...). Mi is próbáltuk a gyakorlatban is megvalósítani az elméleti tudást, de az egyetlen kivételes szabály: miszerint a TCST a szoptatás idejére nem tud megoldást adni, nálunk többszörösen bejött.

Amikor megszületett három gyermekünk elég rövid intervallum alatt, úgy éreztük, most „pihennék” egy kicsit (az ötödik után is ezt érezzük ☺). Aztán egy alkalommal megugrott a reggeli hőmérsékletem, ami egy nem várt peteérésre utalt (intenzíven szoptattam). Bevallom őszintén, görcsbe rándult a gyomrom. Másnap reggel ezt olvastam az evangéliumban: „Aki egy ilyen gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be.” (Mk. 9,37) Bizonyossá vált bennünk a társammal, hogy egy új életet kaptunk, és hogy Isten akarata az, hogy örömmel fogadjuk. Természetesen tizennégy nap múlva a teszt pozitív lett, de már tudtunk Neki örülni ☺!

Éjjel gyakran eszembe jutott, mi van, ha két szoptatás között a WC-re menvén szembetalálkozok egy idegennel?

Feleség: Olyan helyen lakunk, ami régen önálló falu volt, ma már Kaposvár egyik csatolt városrészének számít. Falusias környezet, kertés házak, idős emberek. Az utóbbi időben megsaporodtak a betöréses lopások a környéken. Nem hivatalos információk szerint kb. 50 helyre mentek be éjszakánként, sőt nappal is illetéktelenek. Megijedtem. Nem mintha tőlünk bármit is megérné elvinni, de féltettem a családom. Éjjel gyakran eszembe jutott, mi van, ha két szoptatás között a WC-re menvén szembetalálkozok egy idegennel? Egyik nap a szomszédba is betörték, aztán néhány nap múlva a keresztfitiunk családjának a szomszédjába is. A közösségünkben már a különböző riasztó berendezések és kutyafajták voltak a férfiak beszédtemái.

Férj: Egy délután kedvesem szomorúan osztotta meg velem a környéket ért betörések nyomán fellépő félelmeit. Én csak annyit tudtam vigasztalásul mondani, hogy ha nem olvasta még a mai zsoltárt, akkor tegye meg.

Feleség: A napi zsoltárban ez állt: „Mert ő erőssé teszi kapuid zárait, megáldja benned fiaidat.” (147. Zsolt). Kell ennél jobb security? Ma már nem félek.

Nagycsaládos anyukaként azt hiszem, többünknek ismerős a helyzet: a napi házimunka újratermelődése hatványozottan történik. Ahogy végzek két dologgal, másik négy keletkezik. Elég teherbíró embernek érzem magam, de amióta ötödik gyermekünk is megszületett (hét év leforgása alatt), egyre gyakrabban érzem, hogy feladom, kész, az idegösszeomlás szélén állok. Napi tizenhat órás fáradásom olyan, mint a füst, amely elszáll... Hiába takarítok, egy nap múlva ugyanolyan kosz van és rumli. A mosógép naponta mos, a szennyestartó mégis mindig tele van (bár az olajos korsónk és a lisztes vékánk lenne így). A vasalatlan hegyekben áll (szóljon, aki már tud hittel hegyeket mozgatni), az ebéd is mindennap elfogy, kénytelen vagyok másnap is főzni...

Egyik ilyen „összecsapnak a fejem felett a hullámok” nap után reggel ezt olvastam a napi igében: „Hasztalan fáradoztam, hiába és feleslegesen fecséréltem az erőmet. De igazságom az Úrnál van, és munkám jutalma Istenemnél.” (Iz. 49,4)

De jó, hogy Te mindent látsz, Uram!

Isten gyermekeként

Ember tervez, Isten végez. Tavaly nagyon igaznak éreztük ezt a mondást. Nehezen jött össze a családi nyaralásunk, mert a gyermekeink már nagyok, s nem kis munka megtalálni a megfelelő időpontot. Biciklis nyaralást terveztünk. Az első két nap gyönyörű volt, aztán a harmadik napon fejre álltam a biciklivel, amiből lett két nap kórház és minden, ami ezzel jár. Nem értettük, hogy miért történt ez? Mit akar a Jóisten? Mire jó, ha elromlik minden, ami szép volt azokban a napokban?

Egyik lányunknak sok tanulmányi problémája volt. De csináltuk, segítettük, ahogy tudtuk. Végül mégis megbukott két tantárgyból. Végigtanultuk a nyarat, aztán az egyik tárgyból a pótvizsga sem sikerült. Ez nagyon kegyetlen volt. Sokat bosszankodtam, hogy hogy a csudába fordulhatott elő ilyen velünk? Sokat gyöttrődtem azon, miért nem mentem, és borítottam rá a tanárra az asztalt, mikor láttam, hogy lenne miért. Nekem, szülőnek kellett volna tennem valami többet? Miért nem csináltam másképp? Miért alakult így? Miért engedte, s mire jó ez az egész? Aztán átkerült a gyermekünk egy másik suliba, és azóta minden megváltozott, ő is másképp éli meg az iskolát, ötös, négyes tanuló... De akkor, ott, nem értettük miért történt mindez így.

Sokat bosszankodtam, hogy hogy a csudába fordulhatott elő ilyen velünk?

Sok dolog van az életben a kis kudarcoktól a nagyokig. Például el akarunk menni Óbudavárra családnapokra, mindent eltervezünk szépen, aztán valamelyikünk megbetegszik. Akkor ez most

mi? Mire jó? Ott tipródunk. Ja igen, ott a kegyelmi tőke! De amikor kellene, nem mindig jut az eszünkbe. Ha szerencsénk van, esetleg hónapokkal, hetekkel később meglátjuk, hogy mi miért történt, itt erre vezetett a Jóisten, ott arra. De a jelenben nem mindig látjuk a miérteket. Nagyon igaznak érzem a közmondást, hogy „ember tervez, Isten végez”.

Sokszor nem látom az Isteni tervet. Emberi tervet látok az emberi eszemmel, emberi léptékemmel. Nem tudom, Isten odafönn mit tervezett. Vajon mi vagyunk a hibásak és ez egy büntetés? Néha nem tudjuk hova tenni a nehéz eseményeket. Találkoztunk olyan vélekedéssel, hogy imádkozni kell és akkor meg fog történni, amit kértünk. Hogy parkolóhelyünk legyen, vagy hogy zöld legyen a lámpa, amikor nekünk nagyon sürgős, vagy hogy legyen saját háza a családuknak, és így tovább. Ezt sokan úgy állítják be, hogy ez így működik, és nyilván nem imádkozunk jól, ha nem történik meg, amit kérünk. Óbudaváron volt egy furcsa élményünk, amikor is az „óbudavári tömegemberséggel” találtuk szembe magunkat... Mert van ilyen, ez megfigyelhető. Az esti történeteknél elkezdett valaki mesélni egy nehézségről, imádkoztak és minden jóra fordult. És ez így ment estéről estére, mindenki arról számolt be, hogy imádkoztak és a kért dolog sikerült és imádkoztak és sikerült... Rossz

érzésünk volt, mert nálunk bizony sokszor van az, hogy imádkozunk és mégsem sikerül, és nem úgy történnek a dolgok, mint ahogy azt mi szeretnénk. Legalábbis nem mindig. Ez egy hamis kép volt ott, ami megjelent.

A „happy end” sokszor elmarad. Kerestük hát az utat és a választ a miértekre.

Mi a következő megoldást találtuk magunknak. Zeffirelli „Názáreti Jézus” című filmjében az első néhány kép azt mutatja, hogyan vonulnak végig a római katonák fosztogatva, feldúlva

Názáretet. Miután elvonulnak, egy zsidó férfi kirohan a főtérré és csak annyit kiabál, hogy: Uraam! Na, hát ez a mi válaszuk. Ebben a kiáltásban benne van az, hogy „Látod, Istenem, mi történik, miért hagyod?” Benne van a kétségbeesés, és a nyomorúságban való Istenhez fordulás. Sokszor nem látjuk és nem értjük, hogy a Jóistennek mi a terve. A léptékünk nem

egyedik az Ő léptékével. Mi csak az orrunkig látunk, sokszor még odáig sem. Ezért sem értjük, mi történik velünk. Ritkán sikerül megragadni azt a gondolatot, amit Ő tervez az életünkkel kapcsolatban. Odafordulunk Istenhez, s ez a *gyermekség*. Újra és újra odamegyek Hozzá. Elmondom Neki, ami bennem van, elmesélem: „Nézd mi történt! Nem tudok ezzel mit kezdeni!”

Megtapasztaltuk ezer ponton az életünkben, hogy a Jóisten szeret minket, hogy Ő van, és Ő jó. Pont ezért nehéz a számunkra kellemetlen dolgokat elfogadni, befogadni. Ahogy a gyermekeket neveljük, nem csak jó, hanem keményebb dolgok is történnek, de attól még a szeretet nem szűnik meg köztünk. Ha éppen nemet mondok a gyerekeimnek, és valami nehézséget támasztok az életében, mert erre van szüksége, akkor ő nem biztos, hogy ért engem, mert talán nem is lehet azt elmagyarázni, tán nem is tudná ésszel felfogni. Esetleg próbálok magyarázni, mégsem érti. De ha a gyerek jó viszonyban van velünk, akkor nem gondolja, hogy nem szeretjük, amikor éppen nemet mondtunk neki. Így kéne lennünk a Jóistennel is. A gyerek odamegy az anyjához és ráncigálja a szoknyáját, vagy csak odabújik és ott sír... Ezt a kapcsolatot nem szabad elhagynunk a Jóistennel. S bízunk kell benne, hogy majd egyszer meglátjuk az események szötte vászon színét is, miután annyit kuszáltuk akarva-akaratlan a visszáját.

Zarándoklat

Sokszor éreztem úgy, hogy az Oázis szól hozzám. Illetve, hogy az útszágon keresztül a Szűzanya akar nekem mondani valamit. Másfél éve, amikor a legfrissebb példányt „kivégeztem”, úgy éreztem, ez most nem nekem szól. Valahogy nem érintett meg igazán semmi. A szokásos katarzis elmaradt.

Pár napra rá megvilágosodtam. Valaki arról írt, hogy a plébániai családok közösségükkel Óbudavárra zarándokoltak. Ez az, nekünk is ezt kell csinálni! Klassz kis falunkból összeszedni a klassz kis nagycsaládokat, megmutatni nekik a szívünk csücskét, hogy ők is megérezhessék egy csöppet az óbudavári légkör melegét.

Férjem is beelkesült, rögtön elkezdtek gondolatban szervezni, mi hogyan alakuljon; majd a csoportunkkal közösen tervezgettünk, és persze a gyakorlati szervezés is elkezdődött.

Hát igen, a szervezésben nem volt gyakorlatunk, szegény pácienseket alaposan lefárasztottuk. Szerettem volna, ha egy napba minden belefér, de hát a kevesebb néha több. Sokat jelentett nekünk, hogy bárkit megszólítottunk, örömmel mondtak igent, és tényleg csak azok a családok nem jöttek el, akik már korábban más programot szerveztek maguknak.

Az első csoda már induláskor megtörtént, mert a mindenhonnan elkészülő család érkezett a buszhoz legelőször. Óbudaváron Vértesaljai János és Vali „A házasság: öröm és feladat” című előadásával ébresztgette gondolatainkat, amit aztán mindenki a párjával beszélhetett meg kettesben, a páratlanok pedig kiscsoportban.

A finom ebéd után játszótérreztünk a gyerekekkel, majd közösen végig sétáltunk a Házaspárok útját. A schönstatti szabadság jegyében csak kicsit akadtunk fenn, ha valaki inkább Mencshelyen sörözött, vagy borért indult a szomszédos falvak egyikébe...

Nagyon hiányzott a „mi atyánk” (Somos atya), aki betegsége miatt nem tudott velünk jönni. Hiányzott, mint kohéziós erő, aki jól össze tudja fogni a csapatot, s egy kis „szent komolyságot” csempész az együttlétbe. Egyik zarándoktársunk igeliturgiát tartott a kápolnában, s utána indult a busz hazafelé.

A Fék cukrászánál, mire ötven ember fagyit választott... lassan beesteledett. A kis csapat fél tizenegyre ért haza, a kisgyerekek kidőlve, a felnőttek kipurcanva.

Néhány embernek biztosan megcirógatta a szívét a Szűzanya, de azt hiszem, a többségnek inkább egy jó kirándulás volt, mint zarándoklat. Nekünk pedig tanulópénz...

Egy fiatal házaspár két lánykával szállt fel reggel a buszra, és az anyuka viccesen megkérdezte: „Aki eljön erre a zarándoklatra, az rá lép a nagycsaládok útjára?” Hát... Azóta a harmadik lánykájuk is mosolyog a világra...

Ugye megérte?

A Szűzanya keze

Mint mindenkinek, nekem is sok tervem van az életemben. Persze álmainkat csak akkor tudjuk megvalósítani, ha erre lehetőséget és időt kapunk. Én most – remélem – kaptam egy kis időt a Szűzanya közbenjárására, de hogy mennyire nem mindennapi módon, az alábbiakból kiderül.

Tizenegy évvel ezelőtt egy vizsgálat megállapította, hogy a vastagbelem felületén szőnyegszerűen, több ezer polip (jóindulatú daganat) található. Mivel ez súlyos betegséggel, végén halállal fenyegetett, ezért eltávolították a vastagbelem kilencvenöt százalékát, csak egy tíz centiméteres darabot hagytak meg. Az elmúlt tíz évben évente több vizsgálaton estem át, mégsem ért annyira váratlanul, hogy a tavaly áprilisi vizsgálat rosszindulatú daganatot mutatott ki. Nyár közepén megműtöttek, eltávolították a daganatot.

A műtét után kemoterápiára és sugárkezelésre utaltak. A kezelést végző szakorvosok kétségbe vonták a műtét sikerességét, ők további műtétet javasoltak. A sebész azonban az újabb operáció lehetőségét elutasította. Komoly dilemmába kerültem: nekem kellett döntenem, hogyan tovább. „Itt a lét a tét!” A Gondviselés egy olyan orvoshoz vezetett, aki elvállalta az újabb műtétet.

További sugárkezelésre, kemoterápiára jártam. 2011. január elején eljött a műtét napja. Doktor úr részletesen elmondta, hogy mit fog csinálni a műtét során.

Az operáció rendben zajlott. A vége felé – a sebet kezdte bezárni – mikor már csak a két öltés hiányzott, az ujjával benyúlt, megvizsgálni, hogy minden rendben

van-e. S ekkor kitapintott a májamon egy elváltozást (ez nem volt azonos a korábban ismertekkel, erre senki nem számított). A műtő felbolydult. Azonnali telefonos konzultáció, az időközben ha engedett műtőasszisztens visszahívása, újabb beöltözés, a seb felnyitása, és egy májműtét megkezdése. A műtét hatórányi, megfeszített munka után véget ért, a szövettan alapján elmondható, hogy sikerült teljesen eltávolítani a rákos sejteket.

Ha a Szűzanya nem vezet oda a sebész ujját, annak bizony beláthatatlan következményei lettek volna.

Köszönöm Szűzanya, rendelkez velünk! Indulhat a Családakadémia 10. évfolyama...

Komoly dilemmába kerültem: nekem kellett döntenem, hogyan tovább. „Itt a lét a tét!”

A kulcs benn maradt

Egy szeszélyes áprilisi napon az erdőben dolgoztam, mikor hirtelen eleredt az eső. Mire az autóhoz értem, jól megáztam. Beindítottam, megszártítottam a hajamat és átöltöztem száraz ruhába. Bíztam benne, hogy rövidesen eláll, és akkor még befejezhetem félbehagyott munkámat. Közben eszembe jutott, hogy valamit kinn felejtettem, aminek nem tesz jót, ha ázik. Fejemre terítettem egy kabátot, kiszálltam, és a szokásos mozdulattal úgy csaptam be az ajtót, hogy az mindjárt be is záródjon. Egyből eszembe is jutott, hogy a kulcs (a telefonnal együtt) bizony benn maradt!

Elmosolyodtam saját ügyetlenségemen, betettem az autó alá a ládát, amiért kiszálltam, és közben foházkodtam: Istenem! Segíts kinyitnom! Ezt én egyedül nem tudom megoldani...

A pótkulcs otthon, úgy öt kilométernyire, de a ház kulcsa is a kocsiban maradt. Körbejártam az autót, és addig keresgéltem, míg találtam egy darab drótot, amit kiegyengetve be tudtam dugni az ablak feletti fél centis résen. De az ajtó zárógombja teljesen sima, hogy fog abba beleakadni?! Belekezdtem egy tized rózsafüzérbe, és próbálgattam. Különféle íveket hajtottam a drót végére, hátha úgy jobban megfogja.

Mire a „dicsőséghez” értem az imában, már újból a hajamat szárítottam. Aztán elállt az eső, kisütött a nap, és én félhangosan énekelgetve, hogy „Áldjad én lelkem az Urat...” kivettem a kulcsot, kiszálltam és folytattam a munkámat. Számomra beigazolódt: erdei magányomban sem voltam egyedül.

Mitől melegebb az otthonunk?

Amikor már az építkezés vége felé jártunk, leültem a kivitelezővel tárgyalni a falak külső hőszigeteléséről. Kiszámoltam, mennyi pénzünk maradt még, az határozta meg, hogy milyen vastagságban húzhatunk a házra hőszigetelő alapvakolatot.

Kértem, hogy a díjat úgy kalkulálja, hogy két centimétert kell felvinniük, arra jöhet a színezés. A kivitelező győzködött, hogy az kevés lesz, legalább három-négy centiméter kellene, hogy hatékonyabb legyen. Őszintén elmondtam neki, hogy nem az udvar méretéből spórolunk, hanem itt érnek véget anyagi lehetőségeink. Elhallgatott egy kicsit, majd azt mondta, hogy mivel eddig mindig rendesen kifizettük, megbízik bennünk. Nem kell most munkadíjat fizetnünk, csak vegyem meg az anya-

got négy centiméterrel számolva, ők bevakolják, beszínezik, azután majd mikor lesz rá pénzünk, kifizetjük őket is. Próbáltam mentegetőzni, hogy semmi esélyét nem látom, hogy a közeljövőben plusz pénzhez jussunk, de ő csak annyival zárta le: bízik bennem, tudja, hogy rövidesen meg fogja kapni a járandóságát.

Ettől kezdve naponta imába foglaltuk kivitelezőnk nevét is, mármint hogy rendezni tudjuk vele a tartozásunkat, és bízunk benne, hogy sikerülni is fog!

Néhány hét múlva GYED-en lévő feleségem levelet kapott a munkáltatójától, hogy Munkavállalói Részvényprogram kezdődött, választhat három lehetőség közül, hogy a neki járó részvényeket megtartja vagy eladja stb.

A lényeg, hogy annyi pénzt kaptunk egy hónapon belül, hogy a tartozás rendezésén túl még parkosításra is tellett belőle.

Kértünk és kaptunk, mert van Kitől!

Az Atya mindig elérhető

Milyen az én mennyei Atyám? Erre a kérdésre kellett válaszolniuk a harmadik osztályos hittanosoknak. Egy kislány az elsőáldozásra készülve azt írta, hogy a Mennyei Atya mindig elérhető. Gyermekként gyermeki bizalommal tudott az Atyára tekinteni, akire minden élethelyzetben számítani lehet. Az Atya valóban mindig elérhető, és nem csak a kilencévesek számára.

Képzeljünk el egy olyan facebookot, amely mindig kifogástalanul működik.

Manapság a fiatalok könnyen elérik egymást a különféle internetes oldalakon. A technika lehetővé teszi számukra, hogy egyszerre akár több kapcsolatot is létesítsenek egymás között. A minap fiatalokat arról kérdeztem, hogy mit szeretnek a facebookon. Az egyik fiú a következőt válaszolta: „bármikor, bárkit elérsz rajta, bárkinek lehet üzenetet küldeni, megoszthatod a világgal lelkiállapotodat, élőben beszélhetsz a barátaiddal.” Tehát a facebook segíti a kapcsolatok létrehozását és fenntartását, ezért olyan népszerű a fiatalok körében.

Képzeljünk el egy olyan facebookot, amely mindig kifogástalanul működik. Nincs áramszünet és nem jelenik meg hibaiüzenet, hogy „a szolgáltató nem kapcsolható, próbálja meg később”! A kapcsolat mindig valódi, és soha nem felületes. Ezen az oldalon a lelkiállapotunkról küldött üzeneteinket, az örömeinket és a nehézségeinket mindig érzékelik és megértik. Ismerőseinket, barátainkat és szeretteinket mindig elérjük rajta, mert ők képmásai annak, aki ezt a tökéletes facebookot működteti. Ő a mi Mennyei atyánk.

Kentenich atya sokat vizsgálta azt a módot, ahogyan Istenünk a világban tevékenykedik. Felismerte, hogy az Atya mindig elérhető, tehát nekünk, embereknek is ilyené kell válnunk. Amikor kinevezték spirituálissá, azt mondta a fiúknak: „Egé-

szen a rendelkezésekre bocsátom magamat.” Ez azt jelentette, forduljatok hozzám bizalommal, bármikor és bármilyen problémával, minden képességgemmel és hiányossággal együtt egészen a rendelkezésekre állok.

Hogyan tudunk „jelenvalóak” lenni mások számára?

Mint apák, hordozzuk gyermekeinket, tudjuk, hogy mikor írják a matematika dolgozatot; vagy ismerjük a vágyaikat, álmaikat és a céljaikat.

Egy tanár mesélte el a következő történetet: „Késő ősszel egy hétfői napon, amikor megérkeztem az iskolába, már várt rám egy érettségiző fiatal lány. Engem keresett, szemmel láthatóan nagyon nyugtalan volt. Azt egyből éreztem, hogy nem az érettségi tételekről vagy a tovább-

tanulásról van szó. Megnéztem a naptáramat, hogy mikor lenne időm, de éreztem, hogy ő most egyszerre szeretne beszélni velem.

Én ugyan ráértem, de neki órája volt. Hát jó! Elkértem az angol óráról, és lementünk az iskola előtti térre. Útközben kezdtem aggódni, hogy, milyen problémával fog megkeresni; tudok-e egyáltalán válaszolni, vagy csak annyi a feladatom, hogy meghallgassam. Ez a lány megajándékozott a bizalmával, és elmondta, hogy szerelmes; van egy barátja, akit megcsalt. Ekkor azon kezdtem gondolkodni, hogy Kentenich atya ebben az élethelyzetben mit mondana? Bizonyára nem prédikálna, és nem a jó erkölcsről kezdene beszélni, hanem inkább a szerető Atyáról. Először is megkérdeztem, hogy hisz-e az irgalmas Atyában? Azt válaszolta, hogy igen. Ezután beszéltem neki negyed órát az én atya-képemről; aki megbocsát minden élethelyzetben. Nem azért vagyunk jó gyermekei a Mennyei Atyának, mert tökéletesek vagyunk. Ha beismerjük gyengeségeinket, akkor tud a szívére ölelni minket. Ekkor egyszerűen nem tud ellenállni nekünk. Ez a „victoria patris”, az Atya győzelme felettünk, és a mi győzelmünk az Atya felett. Korábban ehhez hasonló élményeim nem voltak, ekkora bizalmat nem kaptam. Biztos vagyok benne, hogy ez Kentenich atya működése, és ez maga az Atya-áramlat.”

Az Atya a hétköznapokban

Balázs fiunkkal történt pár évvel ezelőtt. Egy wellness szálloda kicsi alapterületű, de azért egy három éves számára mély medencéjében lubickoltunk. Balázs autós úszógumiban taposta a vizet, ami a két lába között is tartotta őt, nem tudott lesüllyedni. Így mi sem maradtunk folyton a köz-

vetlen közelében, de a szemünket rajta tartottuk. Egy óvatlan pillanatig, amikor is szétszakadt alatta az úszógumi, és ő elkezdett süllyedni. Szerencsére közel volt a medence széléhez, amiben görcsösen megkapaszkodott és elkezdett kiabálni. Amikor meghallottam, amilyen gyorsan lehetett a vízben, olyan gyorsan odaküzdöttem magam hozzá. Magamhoz szorítottam és ő sírva ezt kérdezte:

– Miért nem voltatok itt?

Emlékszem a saját döbbenetemre. Ezt várta tőlünk, ennyire számított ránk és mi csalódást okoztunk, mert nem voltunk ott. Mert mi szülőként is csak emberek vagyunk. Nem tudunk mindig jelen lenni, segíteni, nem vagyunk mindig, és főleg azonnal elérhetőek. És bizony fáj ez, hogy nem vagyunk olyanok, mint a Mennyei Atya, aki mindezt tudja. Nagyon jó lenne, ha Balázs tőlünk is azt látná mindig, hogy bármikor és bármiben bizalommal fordulhatunk Őhozzá, mert Ő az, Aki mindig ott van.

Egyszer nehéz beszélgetés előtt álltam. Kicsinek éreztem magam. Mit mondjak egy asszonynak, akit épp elhagy a férje? Tele van keserűséggel, fájdalommal, dühvel. Akaratlanul is mondhatok olyat, ami bánt. De jó, hogy nem csak magamra számíthatok! Az odafele úton intenzíven imádkoztam. Kértem Jézust és a Szűzanyát, hogy jöjjenek velem, a Szentlelket, hogy adjon a számra olyan szavakat, amik segítenek ennek az asszonynak. Én cserébe odaadtam a fáradtságomat (az elnyomott ásitásaimat) és az időmet, amit ennek a beszélgetésnek szenteltem. Végig tudatosan nem néztem meg az órát, addig maradtunk (Jézus, a Szűzanya és én), amíg jóval éjfél után a vendéglátóm az órájára nézett és elengedett.

Úgy mentem el, hogy megkértem égi kísérlőimet, hogy maradjanak velem, vigasztalni, erősíteni őt. Mert számomra az Atya (vagy a Fiú, vagy Mária...) elérhetősége nem csak azt jelenti, hogy sosem szólítom meg Őt hiába (sosem mondja, hogy „jaj, ne, most sok a dolgom”, vagy „most épp mással beszélek”, vagy „gyere vissza később”), és minden kérésemet ott és azonnal meghallgatja (ami persze nem jelent egyet annak teljesítésével is, de már megosztani is jó Vele). Magammal is vihetem

Őt másokhoz, akiknek szükségük van Rá, és az imáimmal, áldozataimmal talán egy picike utat nyithatok nekik az Atyához, vagy épp fordítva, az Atyának feljűk. S bár ennek az asszonynak a kálváriája még mindig tart, hiszem és tudom, hogy van értéke a legkisebb fohászkodnak is, amikkel én a mindig elérhető Atyát azóta is ostromlom.

Püspök atya a családban

Az egyházmegyénkben a püspök atya felajánlotta, hogy minden családban a negyedik gyermektől szívesen megkereszteli az új családtagot. Nálunk megszületett a hetedik gyermek októberben. Karácsony és szilveszter között szeretnénk volna megkereszteltetni, hiszen a rokonok közül többen messze laknak a lakóhelyüinktől, de az ünnepekre mindenki hazajön a nagyszülőkhöz. Így ez az időpont látszott a legalkalmasabbnak.

Elmentünk a helyi plébánoshoz, aki rögtön megemlítette a püspök atya ajánlatát, amit azonnal elutasítottunk, hiszen mi szeretjük és ismerjük a helyi atyát, és nem akarunk „felválni” sem. Majd eltelt pár nap, és egy jó ismerősünk elmondta, hogy a püspöknek nagy örömet jelent, hogy keresztelhet, hiszen olyan ritkán végezhet ilyen munkát. Így átgondoltuk, majd megváltoztattuk döntésünket. A püspök atyával egyeztetve kitértük az időpontot: december 27-e. Jöttek az újabb kérdések: hol tartunk az agapét, hiszen a szűk család huszonkilenc fő, az atyák három fő, és a keresztszülők családja még hét fő. Építkezés miatt nagyszülőknél lakunk, ahol még a létezés is szűkös, nemhogy a vendégsereggel való ünneplés. A vendéglő drága lett volna, meg egy kicsit rideg is. Hála a gondviselésnek, a helyi plébánia épülete alkalmas volt az ünneplésre, és szívesen fel is ajánlották nekünk. Kicsit helyrefofozták az épületet. (Erre elég volt csak megemlítenünk a püspök atya látogatását.)

December 27-én, hétfőn délután össze is jött az ünneplő sereg. Gyermekeink zenetudásukkal színesítették a keresztelőt. A püspök atya, ismerve minket, tudott hozzánk szólóan prédikálni, ami nagyon jó érzés volt. Elmondta, milyen öröm számára, hogy most, mikor a Családok évét megkezdjük, egy nappal a Szent család ünnepe után, mienk az első keresztelő az egyházmegyében. Ezután agapéval folytattuk az ünneplést. Nagy örömünkre a püspök atya is átjött.

Rendszerint Ő vissza szokta utasítani a családi együttlétet arra hivatkozva, hogy akkor mindenki csak Vele akar foglalkozni, Őt ug-rálják körül. Ezért kértük a hétéves kislányunkat, hogy az óvodai karácsonyi ünnepeken, ha találkozik a püspök atyával, hívja meg az agapéra. Futva, kiabálva rohant felé, mikor meglátta: *Püspök atya, püspök atya, az anyukám szeretne Vele beszélgetni a keresztelő után a sekrestyében! Ja, nem, a kápolnában!*

Ennek a kérésnek a püspök atya sem tudott ellenállni.

Az Atya mindig elérhető, sőt!

Az elmúlt időben sokat motoszkált bennem a gondolat, hogy az „Atya mindig elérhető”. Arra kellett rájönnöm, hogy az Atya nem csak elérhető, hanem Ő egyenesen azon van, hogy minden helyzetben elérjen minket.

Kentenich atya zseniális módszert alakított ki arra, hogy mindig elérjük, megtaláljuk a Jóistent, a mai, Istentől nagyon elszakadt világban. Minden esemény mögött megkereshetjük Őt, azzal, ha *megszólítjuk és beszélgetünk* Vele, aztán igyekszünk meglátni, mi ott a feladatunk, és megtesszük azt. Ez egy nagyon jól használható, gyakorlati dolog, amivel ha élünk, szinte egész nap egy folytonos imádságban lehetünk, vagyis kapcsolatban, beszélgetésben az Égiekkel. Így szemlélgetve a mindennapokat, észrevettem, hogy ugyanezt teszi Isten is velünk, Ő is keresi az alkalmat, amikor az ember figyel rá.

A minap elég nagy gondban voltam, olyannyira, hogy tanácsalanságomban kértem szépen egy üzenetet felülről. Egy Biblia hevert előttem, azt kinyitottam. Pál ideutazik, odautazik, úgy éreztem, ez nem nekem szól. Amint így töprengök, megszólal a rádióban a Messiásból egy kórusrészlet: „and we shall purify” (meg kell tisztulnunk), és ismétlik sokszor... Csalhatatlanul éreztem, hogy ez a válasz a kérdéseimre, és boldognak éreztem magam, hogy megélhetem azt, hogy Isten szól hozzám. Vajon hányszor megyünk el figyelmetlenül az ilyen közlések mellett? Az alábbi történetben egy kisgyerek hallotta meg, hogyan szól hozzá a Jóisten.

Férjem a munkája miatt évente egy-két hétre külföldre utazik. Ilyenkor már előre izgulok kicsit, hogy mi fog történni. Túlestünk már bárányhimlőn, agyrázkódáson. No, azért nem mindig akkor következnek be nagyobb megpróbáltatások, de a hiánya már önmagában megterhelő a hétköznapi lebonyolításában.

Négy gyermekünk közül a legkisebbnél összeadódtak az iskolai konfliktusok. Vigasztalhatatlanul sírt este az ágyában, hogy nem akar iskolába járni. Néhány nap múlva a tanító néni behívott minket megbeszélni a problémákat. „Örültem volna, ha apuka is eljön” – mondta. Én is nagyon sajnáltam, hogy nincs kivel megbeszélnem a bajokat. Imádkoztam, hogy megoldódnak a gondok.

Másnap délután nyolcéves kisfiammal kettesben voltunk otthon. Szép csendesen játszott a nappaliban. Váratlanul leemelte a könyvespolcra édesanyám ütötköpött, sokat olvasott Szentírást, amit nekem ajándékozott régen. Óvatosan lapozgatta, s kikeresett egy igehelyet. Most tanulják hittanórán a Biblia használatát, ezért kétszeresen is elámultam. Miért hagyta abba hirtelen a játékot, s mi indította arra, hogy Mózes első könyvét böngéssze? A könyvespolc szélén egy kis igés matrica hevert: 1Mózes 4,7. „A bűn az ajtó előtt leselkedik, és rád vágyódik, de te uralkodjál rajta!” Megkaptuk a választ. Ez mindannyiunknak szól, kicsiknek és nagyoknak; oly érzékletesen, hogy nem sok hozzáfűznivaló maradt. Kicsit még elbeszélgettünk, s mindketten megnyugodva vártuk férjem hazajövetelét.

Kentenich atya közbenjárásával az Atya mindig elérhető

Aterv az volt, hogy faluról költözzünk be városba. Az egyházi óvoda a városban volt, az egyházi iskola a városban volt, és minden különóra a városban volt. Minden nap hajnalban kelni, felpakolni a rengeteg cuccot, elindulni a városba. Egész nap cipelni az összes cókócot, ölben tanulni, éppen ott, ahol várakozik az ember a következő különórára. Majd este hazavesve, rohanva összekészülni másnapra, vacsorázni, fürödni, és belezuhanni az ágyba úgy, hogy értelmesen nem is tudtunk egy szót sem váltani a gyerekekkel.

Azt gondoltuk, hogy ez nem lehet a család érdeke. Ráadásul az éppen felsőbe induló soron következő gyermekünkkel folyamatosan tanulni kell. Volt még egy tényező, ami a költözés mellett szólt, hogy az állandó kórházba járkálás is könnyebb lenne. Először én, majd férjem fogalmazta meg, hogy költöznünk kellene. Aztán jöttek a költözés elleni érvek: új építésű, hét éves házban lakunk, olyanban, amit a mi ízlésünk szerint épített a férjem, tetszett nekünk, szép lett. Most kezdjen neki egy újabb házépítésnek?! Aztán döntöttünk: eladjuk, és költözzünk.

...hajnalban kelni, felpakolni a rengeteg cuccot, elindulni a városba.

Az ingatlanpiac éppen mélyponton van, bár ha mi kevesebbet kapunk is a házunkért, majd olcsóbban is tudunk venni. A kérdés csak az, hogy el tudjuk-e adni. Riogattak minket, hogy több házat már évek óta árulnak, és érdeklődő sincs, pedig az árát már teljesen lenyomták. Megpróbáltuk mi is az ingatlanközvetítővel, ami aztán nem sok eredménnyel járt. A ház meghirdetését követően több hónapig alig volt érdeklődő. A férjem aggódni kezdett. Én azzal nyugtattam, hogy nincs miért aggódni, hiszen rögtön a meghirdetés után elimádkoztuk a Kockázatni bátor Kentenich imakilencedet. Egy-két héten belül egy komoly érdeklődő jelentkezett az önkormányzatnál, amin keresztül ránk talált. Az első háznézés alkalmával szörnyülködve kérdezték, hogy tényleg nyolckor van-e a vasárnapi szentmise, és van-e a faluban házaspár. Mi akkor lepődtünk meg igazán, amikor elmondták, hogy tudják, hol van Óbudavár, és tudják, hogy ott van a schönstatti családmozgalm.

Mikor aláírtuk velük az adásvételi szerződést, aznap jelentkezett az ingatlanközvetítő, hogy csökkentsük több millióval a ház eladási árát, mert nincs érdeklődő.

El lehet rajta gondolkodni, hogy ki a jó ingatlanközvetítő. ☺

Esik a hó?

Borongós ős van a hátam mögött. A napsütés és a gyönyörű színek ellenére bennem köd és sötétség uralkodott. Elvesztettem a lábam alól a talajt. Sem az osztálytársaimmal, sem az addigi barátaimmal nem találtam a hangot. Otthon is csak nyüglődtem a szüleimmel, testvéreimmel, és a tanulásban is úgy éreztem, hogy csak kudarcok érnek. Minden héten azt reméltem, hogy mire vége a hétnek, elmúlik ez a lehetetlen állapot, amivel szeptember elején elindult az iskola. Október közepén már saját magamat sem találtam. Nem tudtam, mit akarok, hova tartok, egyáltalán merre tovább? Jó-e nekem az, ahol vagyok? Kell-e nekem a zeneiskola, és mindaz, amit az iskola mellett csinállok? A kétkedésimre nem kaptam választ, csak teltek a napok, hetek.

És a süllyedés folytatódott tovább. Olyannyira, hogy a hónap végére egyszer csak azon kaptam magam, hogy már a hitemet is megkérdőjeleztem. Bár a heti egy-két reggeli misét még nem adtam fel, mert azt már korábban is megéltem, hogy ezek a megtartott – néha ugyan, csak szokássá vált – „szertartások” vissza tudnak vezetni Istenhez. Ám most még ebben sem tudtam bízni. Egyre több kérdés merült fel bennem, amire választ kerestem. Egyre inkább erősödött bennem az az érzés, hogy Isten nem is törődik velem. Ha látna, akkor segítene. Tudom, hogy segítene, hiszen régebben annyiszor megéltem már.

A kétkedések, családommal való veszekedések már december közepéig nyúltak, és még mindig nem találtam kiutat és megoldást. Bíztam a karácsonyban, az újévben, hátha megváltozik ez az állapot, de a hétköznapokban egyelőre ennek nem látszott nyoma. Egyik este a mélyebbnél is mélyebbre süllyedtem. Ott visszhangzott bennem egy kérdés: van-e Isten egyáltalán? Győzködtem magam a korábbi megmaradt élményekkel, emlékekkel, hogy van. Ugyanakkor félelmetesen tornyosult előttem a mindennapjaim egyedülléte. Nagy kétségbeesés fogott el, és igazán mélyről Istenhez fordultam egy – ma már nagyon merésznék tűnő – kéréssel: „Istennem, ha megadod, hogy holnap reggelre esik a hó, létezel. Ha nem lesz, tudni fogom, hogy Te sem vagy!”

Másnap reggel alig mertem kinyitni a szememet. Odamerészkedtem az ablakomhoz, és kinéztem rajta. Kint apró kristálypelyhekben szállingózott a hó. Alig pár órája eshetett, mert még a füveket sem takarta be, de nekem megadta a választ! Óriási örömmel rohantam le a földszintre anyához, hogy elújságoljam, hogy esik a hó!! Ő csak annyit válaszolt: „Ez még nem is hó, alig esett két milliméter.” Mit számított az nekem akkor?! Esett, kavargott, hullott, szállingózott, és tudtam: Isten van!

Férfi szemmel

Atyánk kapcsolatot keres velünk

Volt egy nagyon nehéz időszak az életemben. Leginkább az önmagammal való szembesülés jellemezte. Hitem kicsinységének, akaratom gyengeségének, önzésének a látása, megtapasztalása. Vakság házastársam szépségének, nagyságának, értékességének felismerésére, süketség Isten szavának meghallására. Végső soron kapcsolataim és kereszténységem megkérdőjelezése. És amikor már végképp úgy éreztem, hogy a legegyszerűbb a szememet és szívemet becsukva sodortatni magam az Istentől elragadni kívánó árral, az Atya megszólított. Finoman, de ismételt és határozottan.

Látszólagos véletlenek sora nyitotta fel szememet és szívemet. Teljesen váratlan, és józan ésszel lehetetlen találkozások, melyek mind egy irányba mutattak. És az Atya azt kérdezte ezek által: „Hiszel még bennem? Tudom, milyen vagy, de engem ez nem érdek! Meghívlak arra, hogy tanulj meg házastársadat más szemmel nézni, mint eddig. Hogy megtanulj küzdeni a hitedért, a házasságodért, és értem. Meghívlak arra, hogy elmondd azt, amit átéltél!”

És akkor sikerült igent mondanom. És elkezdődött... a házasságom megújulása; életem (egyelőre lassan haladó) átértékelése.

És az Atya csendben itt áll és vár. Halkan. Szelíden. Adott egy csodálatos feleséget, aki a végsőkéig kitart mellettem. Legtöbbször őáltala szól.

Kiadványaink megrendelhetők:

a **Családok a Családért Egyesület** kiadványai:

Mészáros Zsuzsa, 8272 Óbudavár, Fő út 11., Telefon: 21/382 8558
Óbudavár, Kistelek u. 2. ill. kiado@csaladakademia.hu

a **Családakadémia-Óbudavár Egyesület** és a többi kiadó kiadványai:

kiado@csaladakademia.hu
Palásthy Imre, 8175 Balatonfűzfő, Kilátó köz 3.
Tel.: 20/989 2759

A **Kulcs a neveléshez sorozat** könyvei a szerzőnél is megvásárolhatóak:
rita.pecsi@gmail.com 30/989 7663 7627 Pécs, Hétvezér u. 2.

A rosszullet

rosszullet kilenc óra körül, minden előzmény nélkül tört rám. Elkezdett fájni a fejem, émelyegtem, szédültem. Hiába próbáltam a munkámra összpontosítani, egyre rosszabb lett. Pedig fontos, hogy fitt legyek, mert délután egy nehéznek ígérkező tárgyaláson kell helyt állnom. Fél tizenkettőkor leszaladtam a közeli patikába, és bevettem egy Aspirint. Utána a kollégákkal elmentünk ebédelni. Az állapotom azonban sehogy sem akart javulni (pedig nálam egy jó ebéd sokszor segít). Mintha nem akarna hatni az a fránya gyógyszer! Most már nemcsak rosszul voltam, de meglehetősen ideges is...

Csak délután egy órakor, mikor elmondtam egy fohászt anyámért, akinek éppen abban az órában egy szövetmintát vettek ki a tüdejéből, csak akkor döböntem rá, mennyire ostobán viselkedtem. „Hát nem te ajánlottad fel ezt a napot anyádért meg Zsoltért, a kollégádért, akinek ma operálják ki az epehólyagját?” – kérdeztem magamtól. – „A metróban, amikor elvégezted a reggeli imádat, azt mondtad: Szűzanyám, Istenem, nektek ajánlom ezt a mai napomat, anyámért és Zsoltért! Hát itt van, most megkaptad! Kellott neked olyan buzgónak lenned!”

Az öngűny mellett azonban egy másik érzés is megjelent, a belső nyugalomé: hiszen ha ez a rosszullet az Isten válasza az imámra, akkor nincs semmi baj, hiszen akkor ez a napom mindenestül az Úr kezében van! Történhet bármi! Történjen is bármi!

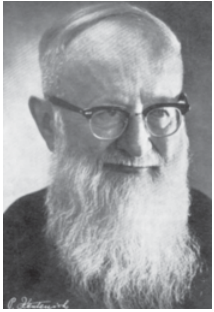
Ott a munkahelyemen, a számítógép előtt ülve, büntudatos lélekkel újra igent mondtam minden szenvedésemre, amit délelőtt átéltem, és ami még rám várhat a nap hátralevő részében: szinte már kívántam a szenvedést, csak anyunak jó legyen, csak Zsoltnak jó legyen... Őértük, Uram. Egyszerre el is tűnt a félelem és az idegeség. De nemcsak a kedélyállapotom lett jobb, hanem egy fél óra múlva azt vettem észre, a fejfájásom is elmúlt. A tárgyaláson pedig már teljes figyelmemet oda tudtam szentelni. Áldozat elfogadva...

Anyánk, és a jó Isten komolyan vesz minket, csak úgy tűnik, hogy sokszor mi nem vesszük elég komolyan magunkat...

„Kentenich atya, miután felismerte hivatását, élete minden percében ennek élt, ezt tartotta a legfontosabbnak, még a Gestapo fogságában sem adta ezt fel.” ⇒ 66. o.

Az öngűny mellett azonban egy másik érzés is megjelent, a belső nyugalomé...

Az Atya mindig elérhető¹

„A Szűzanya a szentélyből mindannyiunkat megajándékoz egy karizmával. Miben áll ez a karizma? A Szűzanya megajándékoz bennünket egy rendkívül meleg, tetterős, merész hittel; a gondviselésbe vetett hit formájában.

Nézzék, a gondviselésbe vetett hit mindenütt igazolja, hogy az élő Isten hatékony az életünkben. Korábban mindig csak arról beszéltek és azt mutatták meg, hogy a Jóisten működött, és hogyan működött az őskeresztények életében. Arról pedig, hogy ugyanezt a tevékenységét Isten ma nálunk is kibontakoztatja, tehát belemarkol a személyes életembe, – hogy semmi sem véletlen; hogy Isten jóságából származik minden –, ennek hirdetését sokszor elhanyagolták. Úgy látom, visszatekintve a történelemre, a hit történelmére az utóbbi száz évben, azt kell mondanom, hogy a gondviselésbe vetett hit igazi nagy ajándék... Ezért micsoda nagy jelentősége van annak – sejtjük –, ha a Schönstatt Család a gondviselésbe vetett hitet ilyen erővel éli és ennek alapjára építkezik!

A másik oldalon nem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy ez a hit épp a sajátossága miatt minden területen – ma jobban, mint valaha – halálugrásokat kíván tőlünk. A hit vakmerő jellege mára eltűnt, mivel az előző nemzedék, mely nagyban és egészében elsőrangú haladást élt meg a kultúrában, a hitet mellékes dolognak fogta fel, mintegy biztosítékul az ég számára. Vagyis a hitet nem a halálugrás szempontjából nézte. Ezért tehát bizonyos fokig érthetőnek kell találnunk, hogy ma oly számtalanul sokan megintogtak a hitükben...

...belemarkol a személyes életembe, – hogy semmi sem véletlen; hogy Isten jóságából származik minden...

Jézus mondja: „Tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, még mielőtt kérnétek.” (Mt. 6,8)

Mit akar ez jelenteni? Mi minden van, ami az életben néha meglep, megérint, összezavar, s ha keresztről meg szenvedésről van szó, akkor dup-

¹ Részlet: P. J. Kentenich: (1967): Vorträge in Oberkirch; Ansprache an die Badener Schönstattfamilie; in: KENTENICH, Joseph, *Propheta locutus est. Vorträge und Ansprachen von Pater J. Kentenich aus seinen drei letzten Lebensjahren. Band XV.* 65–109;

lán is? Itt pedig az áll: Az Atya tud mindenről! Tud róla, bele van szöve a tervébe; tehát semmi sem véletlen. A mai ember már nem ismeri mindezen benső összefüggéseket, mindennek csak a tisztán természetes oldalát látja. Mi azonban az Üdvözítő akaratának megfelelően minden mögött – a legkisebb és a legnagyobb mögött is – végső soron a végtelen szeretet és bölcsesség örök tervét látjuk.

És annak ellenére, hogy az Üdvözítő azt mondja hogy „az Atya tudja, még mielőtt kérjük”, közvetve mégis azt várja, hogy kérjük. Nos, ha Ő mindent tud, és minden benne van a szeretet-tervében, miért kell akkor még kérni is? A válasz nagyon egyszerű: Neki az a fő, az a fontos, hogy mi egész gyermeki szeretetünket tudatosan Neki ajándékozzuk. A kérés nem jelent semmi egyebet, mint gyermeki függőségünk tudatosítását/kifejezését, és ezt akarja az Atya. Azt akarja, hogy megmaradjunk ebben a gyermeki viszonyban; amiről nagyrészt előre látja az örök-kevalóságából, hogy számtalan sok esetben aztán kérésekkel fogunk Hozzá fordulni. „Kérjétek és kaptok; keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek” (Mt. 7,7) Látják, ezért van az, hogy a kérés a szeretet és irgalmasság túlaradó gazdagságának az előfeltétele, amelybe a Jóisten egész életünket beágyazta. Bizonyára azt fogjuk erre mondani: régi bölcsesség, már tudjuk mindent! Igen, egyszer már tudtuk, és mégse tudtuk.”

„Számptalan formája van a sivatagnak. Létezik a szegénység sivatagja, az éhség és a szomjúság sivatagja, az elhagyottság, az egyedüllét, a tönkretett szeretet sivatagja. Van Isten sötétségének és az emberi lélek kiüresedésének is sivatagja, amikor hiányzik az emberi méltóság és életcél belső tudata.

A külső sivatagok sokasodnak a világban, mert a belső sivatagok olyannyira óriási méretűvé váltak. Azért is, mert a föld természetes kincsei nem szolgálják többé Isten kertjének építését, amelyben mindenki élhetne, hanem szolgaságba süllyedtek a kizsákmányolás s a pusztítás hatalmának köszönhetően.

Az Egyház egészének és benne a lelkipásztoroknak is el kell indulniuk, ahogy Krisztus tette, hogy kivezessük az embereket a sivatagból az élet oázisa felé, az Isten Fiával való barátság felé, Afelé, aki az életet ajándékozta nekünk, az élet teljességét.”

(XVI. Benedek: Az első pápai szentmise homíliája)

Még nincs itt az ideje

Amióta háziszentélyünk van, árad a kegyelem mindazokra, akik e házba bemennek. Nem csak a miénk ez a szentély, hanem mindazoké, akik eljönnek hozzánk. Ez nem a csodatevő Szűzanya reklámfelülete, hanem csak egy rövidke írás, amelyet hálattal szívvel és értetlen fejjel írok. Folytathatnám a csodák sorát, de ezzel biztosan nem vagyok egyedül. E cikknek csupán annyi az üzenete, hogy bátran, bármikor, mindenféle kéréssel, hálával forduljunk a Szűzanyához minél gyakrabban!

Olykor történik velünk nehézség, aminek okát évek múlva is keressük. A Jóisten pontosan tudja, hogy mikor mire van szükségünk, mikor minek jött el az ideje. Időnként megnyugszunk Isten bölcsességében, máskor nem értjük, legfeljebb megpróbáljuk elfogadni. Egy közeli ismerősünk tizenhárom éves kislánya súlyos agyérögörccsel került kórházba egyik nap. Nem tudott mozogni, nem tudott beszélni, csak nyöszörgött, nagyon rossz állapotban volt. Azonnal Istenhez fordultunk, a háziszentély előtt imádkoztunk, hogy gyógyuljon meg a kislány. Másnap még mindig az intenzív osztályon volt, azt mondták az orvosok, hogy két út lehetséges... jobb esetben is hetekig tart a kivizsgálás, megfigyelés, gyógyulás.

Napközben is többször fordultunk a háziszentélyben jelenlévő Szűzanyához: segítsen enyhíteni a szenvedéseit! Nem mertem felhívni az édesanyját, minden telefonbeszélgetést végigzokogott. Nem kellett sokáig várnom a hírekre: a negyedik napon ő hívott engem, s boldogan újságolta, hogy a kislány teljesen rendbe jött, hazaengedték a kórházból! (törhetik a fejüket az orvosok, mitől gyógyult meg ilyen gyorsan a gyermek...)

Ritus

Az előző számból megtudhattuk, hogy a kis Rita (akinek nem véletlenül a reménytelenek szószólója a védőszentje) várása kemény próba elé állította szüleit.

A 18. héten megtudták, hogy negyedik gyermekük fejében nagy agykamratágulat, óriási ciszta van a kisagy helyén, alig pár milliméter agyszövet található. Az orvosok, de még hívó ismerősök is értetlenül fogadták a szülők döntését, hogy vállalják gyermeküket.

Természetesen ennek a helyzetnek az elfogadása sem az édesanyának, sem az édesapának nem volt könnyű. „Mini zarándoklatuk” Medjugorjéba megerősítette, felverte őket az elkövetkezendőkre.

Találtak olyan orvost, aki elvállalta a szülész feladatát és egyetértett a döntésükkel. 32-33. hétre tervezték a császármetszést, orvosi konzílium szerint addig maradhatott bent Ritus. (Természetes úton nem születhetett volna meg, mert olyan puha volt a feje.)

Csak a csodában bízhattak.

(folytatás)

Minden ultrahangra úgy mentem, hogy talán most történik meg a csoda, most fogja az orvos közölni velem, hogy „itt semmi baj nincs, egészséges a magzat”. De ilyen csodát nem kaptunk. Néha nagyon nehéz volt... „Uram, annyian imádkoznak ezért a kicsi életért. Miért nem teszel már vele csodát?”

A 33. héten elérkezett a császármetszés ideje. A legutolsó ultrahangon kisebb orvosi kupaktanács gyűlt össze a pocakom fellett, és megállapították, hogy a baba agya olyan rendezetlen, mintha megkeverték volna egy húslevest. Semmi sincs a helyén. Kisebb oktatást is tartottak egy medikusnak, hogy minek hol kéne lennie... Csak úgy röpködtek az orvosi szakszavak... Végül azt állapították meg, hogy a ciszta az agytörzset is nyomja, ezért a baba csak pár órát fog élni, azt is gépekkel.

Úgy mentem be a kórházba, hogy baba nélkül jövünk ki. Próbáltam úgy felfogni az egészséget, mintha csak egy műtét lenne. Végül április 27-én megszületett Rita Brigitta. Rögtön felsírt, nem kellett neki lélegeztető gép. Pár napig volt csak inkubátorban, nagyon szépen vette az akadályokat.

A császár előtt nem volt meg a szokásos itthoni készülődés. Az orvosok szerint Rita nem lesz életképes, így se bölcső, se kis ruhák nem várták itthon... A gyerekeket is próbáltuk felkészíteni, hogy Ritus valószínű, nem jöhet haza hozzánk, angyalka

...Ritus valószínű, nem jöhet haza hozzánk, angyalka lesz...

lesz, és mostantól ő fog imádkozni értünk... Lelkivezetőnkkel (Attila atyával) megbeszéltem a keresztelés „lépéseit”, vittünk szenteltvizet, illetve az orvosokkal megbeszéltük, hogy egy pillanatra én is hadd láthassam, hogy meg tudjam keresztelni...

Soha nem fogom elfelejteni azt a folyosót, ahol az orvosnak ki kellett jönnie Ritussal. Óráknak tűnt a várakozás. Aztán nyílt az ajtó, és a bebugolyált csomag a doki kezébe Rita volt. Csak a homlokát, és a szemét láttam, „röptében” megkereszteltem. És örültem, hogy él!!! Az furcsa volt, hogy nem lélegeztető géppel hozták...

Az orvosok nem sok jóval biztattak, négy naposan MRI vizsgálatot végeztek rajta, ami kimutatta, hogy Dandy Walker szindrómája van, hiányzik a corpus callosumja, a kisagya, és a vermise nagyon fejletlen. Minden fontos központja, ami az embert emberré teszi, hiányzik.

Enni talán meg fogom tudni tanítani, de egyébre nem. Vegetatív lény lesz. Buci feje volt, ahogy jósolták az orvosok, a feje hátul majdnem teljesen nyitva volt az óriási ciszta miatt, és hetente egy centit nőtt a buk-sija.

Ezek a napok is nagyon nehezek voltak. Friss császárszeggel rohagáltam be naponta a kórházba, mert az otthon lévők már nehezen viselték, hogy nem vagyok velük. Egyik nap, mikor Ritus még a P.I.C.-en feküdt, Székely János atya tartott misét az Örökimádás templomban. Ő is nagyon sokat segített nekünk a várandósság alatt, szeretnénk volna beszélgetni vele egy kicsit. Boldog Salkaházi Sára ünnepét ülték épp a Szociális Testvérek, azt koncelebrálta a püspök atya. A mise végén közbenjáró imát lehetett kérni a nővérektől. Mi is kértünk, elmondtuk kicsi Ritánk történetét röviden. Az ima után az egyik nővér azt az üzenetet adta át nekünk Jézustól, hogy „nem azért kaptátok a szenvedést, hogy gyötörjelek titeket, hanem hogy az Én dicsőségemre váljon”. De Uram mikor mutatod már meg hatalmatod? Mi lesz a mi kis Ritánkból? Nagyon aggódtunk érte.

...

Egy hónapot voltunk kórházban, majd egy hetet otthon, és öthetesen az idegsebészeti Klinikán beültettek neki egy shuntöt, hogy az agyvízelvezetést megoldják. Sajnos ez a szerkezet négy hónap alatt bedöglött, így októberben kapott egy másikat. Ez egyelőre, Istennek hála, működik.

A csodák sorozata akkor kezdődött, amikor Rita minden orvosi jóslat ellenére elkezdett fejlődni. Nagyon sokat foglalkozunk vele, naponta több órát tornáztatjuk, járunk vele több fejlesztésre, és fejlődik. Hihetetlen nagy kegyelem volt, mikor elő-

ször elkezdett mosolyogni. Megcsillant szemében (amivel lát, bár az MR felvételen nincs látásközpontja!!!!) az értelem.

Rita korrigált kora most nyolc és fél hónap. Értelmileg, és mozgásban is közel ugyanazt produkálja, mint egészséges társai. Kúszik, négykézláb hintázik, és már próbálkozik a mászással is. Úgyesen manipulál a kezeivel, élénk, érdeklődő, jókedvű kisbaba. Az orvosok száját is elhagyta már az a kifejezés, hogy „hihetetlen”.

Nagyon sok örömet hoz az életünkbe. Hiába volt előtte már három babánk, sose tudtam, hogy mikor mit kell tudni egy kisbabának. Természetes volt, hogy fejlődnek. Most bújom a szakirodalmat, hogy mikor mit kell tudnia egy babának, és kész népünnepély, ha valami újat produkál. Teljesen be tudja aranyozni a napjainkat.

Rita kapcsán megtanultunk csak a mának élni. Sokat beszélgettünk erről Attilával, hogy milyen viccesen nevelget minket a Jóisten. Pont én kaptam egy ilyen *nem mindennapi* kisbabát, akivel egyáltalán nem lehet tervezni semmit. (Például le kellett mondanunk a „pótkeresztelőjét” is, mert akkor került be újra shunt problémával a kórházba.) Én, aki nem szeretem a spontán dolgokat, szeretem, ha minden előre meg van szervezve, meg van beszélve. Nem nézünk előre, örülünk minden napnak, amit úgy élünk meg, hogy itthon van velünk, nem rendetlenkedik a shuntje, jó kedvű, és szépen eszik.

Januárban volt körülbelül az egy éves évfordulója annak, hogy megtudtuk, hogy beteg a pocaklakónk. Ekkor egy blogot indítottunk Rita fejlődéséről. Talán tudunk segíteni a sorstárs szülőknél is. Szeretnénk egy kis reményt mutatni azoknak, akik hasonló gondokkal küzdenek. Megmutatni, hogy a Jóisten mindig velünk van, és mindig a tenyerén hordoz minket. Csodák vannak a mai Istentől elfordult világban is. (csodaritababa.blogspot.com)

A várákozás gyümölcse...

Életünk eddigi történetét nagyban meghatározta a várákozás. Kisgyermek korunkban vártunk arra, hogy felnőjünk, mikor felnőtünk, kerestük hivatásunkat, mikor megtaláltuk hivatásunkat, sokat-sokat vártunk a párunkra. Öröm és megnyugvás volt, amikor az Isten szent színe előtt „igen-t” mondtunk egymásnak, illetve egymásra, és megkezdttük közös életünket. Vártunk arra, hogy kialakítsuk saját otthonunkat, saját szokásainkat, és a családi fészket benépesítsük. Örültünk egymásnak és boldogok voltunk, hónapról hónapra egyre jobban vártunk a pillanatra, amikor ráébredünk arra, hogy Isten nagy ajándékot adott nekünk, és már nem ketten

Karácsony közeledett, az a Karácsony, amikor már úgy terveztük, hogy a legnagyobb és egyetlen ajándékunk a gyermekünk lesz, de nem kaptuk meg.

vagyunk, hanem hárman. Mi is egyre inkább át szeretttük volna élni azt, hogy a feleség észrevesz valami jelet testének működésében, a férj pedig megtudja felesége szemének csillogásából az örömhírt: babát várunk!

Éreztük a vágyat egyre erőteljesebben, de még mindig „csak” várnunk kellett. A várákozás egyre hosszabb időszakában mind feszültebbek, görcsösebbek és türelmetlenebbek lettünk. Gyakran mondtuk a Jóistennek, hogy most már adhatod, már készen vagyunk, nem értünk Téged, miért nem szeretnél! Sejtettük, hogy égi Atyánknak ezzel is terve van, mondtuk is Neki, hogy elfogadjuk ezt, de azért jó lenne már... A környezetünkben élők próbáltak bennünket nyugtatni, az orvosok biztattak, hogy nem kell aggódní még, de nekünk egyre nehezebb volt. A baráti és rokonsági körben az újabb és újabb babahíreknek örültünk, de ebben a helyzetben talán egy kicsit másképpen.

Közel két éves várákozás után eldöntöttük, hogy most már alaposabban kivizsgáljuk magunkat, ekkor már az orvosok is ezt ajánlották. Rögtön az első vizsgálatok során olyan férfi eredetű problémákat találtak, amelyek alapján - minden gyógyszeres kezelést nélkülözve, hiszen már az sem segítene – egyet tanácsoltak: keressünk fel egy meddőségi centrumot, talán ők még tudnak segíteni. A hír sokkoló volt, de részben megnyugtató is, mivel tudtuk már, hogy miért kell ennyit várni.

Karácsony közeledett, az a Karácsony, amikor már úgy terveztük, hogy a legnagyobb és egyetlen ajándékunk a gyermekünk lesz, de nem kaptuk meg. Ketten voltunk a fa körül, pedig már azt hittük, hogy többen leszünk... Nehéz volt akkor hálát adni a Jóistennek, de megpróbáltuk. Megköszöntük azt, hogy vagyunk egymásnak, hogy ketten vagyunk és nem egyedül, és megköszöntük azt az addigra megszülető elhatározást, hogy bármi is jön az életünkben, azt csak KÖZÖSEN szeretnénk megélni. Ebben az időszakban különösen nagy megerősítést jelentettek a schönstatti jegyesoktatáson és családnapiakon a házasság szentségével kapcsolatos beszélgetések, élmények.

Sokat gondolkodtunk, éjszakákat beszélgettünk át, töprengtünk magunkban és közösen is, illetve kértük a Jóistent, hogy segítsen döntésünk meghozatalában, mivel csak olyat szeretnénk tenni, ami Neki is tetszik. Átgondoltuk életünk folytatásának alternatíváit, mi lesz, ha nem lesz soha gyerekünk, akkor mit csinálnánk, mivel töltenék életünk napjait. Érdekes volt ez az időszak abból a szempontból, hogy egész élesen ráérezhettünk arra, hogy minek van értelme az életben és minek nem, mit nevezünk problémának és mit nem.

Utánaolvastunk egész részletesen annak, hogy az orvosok hogyan tudnának rajtunk segíteni, mivel jár mindez fizikailag, lelkileg és anyagilag, milyen esélyeink vannak. Érdeklődtünk hasonló cipőben járó ismerősöktől, konzultáltunk családtagjainkkal és barátainkkal, kértünk tanácsot tőlük azért, hogy minél jobb döntést tudjunk hozni. Sokat segítettek nekünk ezek a beszélgetések, és sokat segítettek azok az imák, amelyeket értünk mondtak el sokan. Nagyon biztosan és félreérthetetlenül éreztük a szívünkben, hogy szeretnénk gyermeket, amiért sok mindenre képesek vagyunk, de nem mindenáron. Tisztában voltunk azzal, hogy az Egyház nem ért egyet és nem támogat semmilyen mesterséges beavatkozást, ami nekünk újabb és újabb gondolkodnivalót adott. Ezen a ponton gyakran éreztük azt, hogy az Egyház álláspontja élesen szemben áll szívünk vágyaival és érzelmeivel. Ilyen helyzetben nem tudtunk mást tenni, a Jóistenhez fordultunk imáinkban.

Hosszú gondolkodás és lelki harc után úgy döntöttünk, hogy megpróbálunk segítséget kérni, és elmentünk egy meddőségi centrumba. Az orvosunk sok vizsgálatot kért. A következő hónapokban hetente kétszer-háromszor kórházakba jártunk. Kiderült, hogy bizonyos vizsgálatokat nagyon nehezen tudunk elintézni, illetve, hogy a meglévő problémákhoz újak társultak, néhány műtetre is szükség volt. Végül az orvosok megállapították a diagnózist: férfi meddőséggel párosult női meddőség, fizikai akadályokkal, a legrosszabb eset. Kezünkben tartva a már vastag mappává duzzadt orvosi papírjainkat egymásra néztünk, és végképp nem tudtuk, hogy mi lesz a folytatás.

(folytatjuk)

„Meg vagyok győződve arról, hogy bárki, aki elkezd olvasni Kentenich atyát, talál magának olyan részeket, amelyek az aktuális kérdéseire, problémáira megadják a választ.” ⇒ 66. o.

A Papp Család bemutatkozik

A mikrofont, pontosabban a billentyűzetet Kaposi Anditól és Lacitól kaptuk. Egy családcsoportha járunk velük, többször együtt töltöttük az óbudavári családnapokat, és mégis jó volt egy személyes találkozás során átbeszélni velük schönstatti élményeinket. Kicsit a cikk is

szóba került, de nem a szokásos interjú módon készült, hanem miután újra megfízlettük a közösen és a külön-külön megélt élményeket, csak annyit tettek hozzá, hogy most már nem lesz nehéz megírni magunkról, amit fontosnak tartunk.

Ebben az évben ünnepeljük a tizenötödik házassági évfordulónkat. Három gyermekünk van, Johanna tizennégy éves, Eszter tizenkettő és András hét. Mindhárman iskolások, a szülők közül Géza matek és fizika tanár, Timi pedig gazdasági szakemberként dolgozik.

Most már jó ideje Sopronban lakunk, de az egyetemünk és megismerkedésünk Budapesthez kötődik. Én elvittem a „szimpatikus hölgyismerőst” a regnumi közösségbe, ő meg bemutatott a népes Vértesaljai családnak. Mindkét bemutatkozás tartós kapcsolat kezdetét jelentette.

Az egyetem után még öt évig éltünk Budapesten. Mind a gyerek, mind a fiatal felnőtt közösség természetes része volt életünknek, bár a hamarosan megszülető kisgyerekeinkkel Timinek gyakran otthon kellett maradnia. Sopronba költözésünkkel egyidejűleg közösséget is igyekeztünk találni. Nádudvari András ebben, és a fővárosi csapatunkból való Sopronba költözésben is egy évvel előttünk járt, egyszerűen csak annyit mondott: itt Schönstattnak hívják a közösséget... Így ismerkedtünk meg három, Schönstatt keresésében hozzánk hasonló házaspárral, valamint Németh Nórával és Zolival, akik megismertettek bennünket Kentenich atya tanításával.

A következő nyáron Óbudavárra is elmentünk, és csak ekkor tudatosodott bennünk, hogy hát ez az, amit Vértesaljai Vali és János oly kedvesen ajánlgatott nekünk már évek óta. Biztosak vagyunk benne, hogy az, hogy az ő invitálásuk ellenére korábban nem tudtunk eljutni, csakis a Szűzanya szándéka szerint lehetett, hiszen így egy év felkészülés után már sokkal befogadóbbak voltunk. Azóta minden évben megyünk, csak most legutóbb váltottuk le ideiglenesen családakadémiás nyári hétre.

Lehet, hogy egy kis fővárosi öntudattal is megfertőződve, rutinos kisközösségi embereknek hittük magunkat, de hamar rájöttünk, hogy mennyit kell még tanulnunk és fejlődnünk. Mindjárt az első emészténivaló az volt, hogy a házaspár a közösség, nekik kellene beszélgetni, együtt imádkozni, együtt lenni. A családcsoportha, vagy bármi más csak ez után következik.

Sopronban így gyökeret eresztve, és a népes schönstatti családban sok új barát-ra, befogadó közösségre lelve hamarosan az kezdett foglalkoztatni bennünket, hogy a gyerekeinknek való keresztény közösséget nemigen találunk a közelben. Így vezetett el a Szűzanya arra a gondolatra, hogy nekünk kell ezt a gyerekközösséget megszerveznünk. A saját tapasztalatok, meg az írásban megszerezhető anyagok segítségével a Regnum Marianum százéves nevelési hagyományára, no meg a Szűzanya nevelői munkájára hagyatkozva alakítottuk ki a soproni Regnumot. Nem mi foglalkozunk a gyerekekkel, csak a fiatal felnőtt, egyetemista vezetők képzését és közösségét irányítjuk. Így már négy gyerekcsapat (ötven gyerekkel) működik az irányításunk alatt. Nagy részük természetesen schönstatti családok gyermekei, hiszen őket ismerjük, és ők ismernek minket.

A természet közelsége, a hegyek, sziklák, szurdokok közel állnak hozzánk. Első közös túránk még egyetemista barátainkkal a télen a havas Tátrába vezetett. Minden évben teszünk egy-két hegyi kirándulást, egyiket általában a gyerekeinkkel együtt, természetesen illeszkedve az ő tudásukhoz. Így tapasztalunk meg valamennyit a Jóisten nagyságából és a magunk kicsinységéből, kiszolgáltatottságából a természet nagyságához és erejéhez képest. Együttal ez saját magunk legyőzésének is alkalmas eszköze. Na és milyen jót lehet a társunkkal beszélgetni a hegytetőn...

Schönstattól sok mindent kaptunk, amiért hálásak lehetünk. Fontosnak érezzük a házasságunkkal való tudatos törődést, a beszélgetést, egymás lelkének ápolását. Csofálatos kegyelmeket kapunk közös életünkben és gyermekeink számára, és ezeket igyekszünk észre is venni. Jelenleg a gyerekközösségekben valósítunk meg egyfajta apostoli munkát, amivel sok schönstatti családnak is próbálunk hasznára lenni. Közben a Családakadémiát is végezzük, hogy ha bár korábban haszontalan eszközök voltunk, mégis kihozott egy-két jó dolgot belőlünk a Jóisten, talán így is jók leszünk valamire. Hogy pontosan mire, azt még nem tudjuk, keressük az utunkat, gyűjtjük és használjuk a kegyelmi tőkét, és nézzük a hegyeket, ahonnan, ha feljutunk, a Jóisten teremtett világának egy tágabb horizontja tárulna elénk.

Timi-Géza

Az Oázis decemberi számában olvashattuk Éva remek írását a házassági szerződésről. Kértünk Benneteket, hogy írjátok meg nekünk, hogy a Ti házasságotok milyen alapelvek mentén működik. Most a beérkezett válaszok közül szeretnénk egyet közreadni.

Családunk alkotmánya

A ... házaspár a Család Alkotmányának szövegét a következők szerint állapítja meg:

1. § Házasságunk Isten akaratából létezik. Ő találta ki és tartja fenn. Ezért Övé a felelősség és az elismerés.
2. § Az 1. §-ból következik, hogy családunk Tőle függő, ami szükséges és elégséges függőségünk.
3. § Mivel szükséges: (1) tanulunk imádkozni, naponta együtt imádkozunk, és (2) rendszeresen olvassuk a Bibliát. (3) A család tagjai minden nap megáldják egymást.
4. § Mivel elégséges: igyekszünk szívünkbe nem beengedni a kívülről jövő bántásokat, védelmezzük egymást és magunkat.
5. § A házastársaknak joguk van szeretni egymást, különösen akkor, ha a másik erre nem ad okot, és nem érdemli meg.
6. § Megnemsértődési egyezményt kötünk. A másik megengedhet magának néha egy kis bántást, hiszen különben olyan kedves jószág.
7. § Nem teszünk egymás szemére hányást.
8. § Nem vonjuk meg egymástól a szemkontaktust, az érintést és a megkülönböztetett figyelmet.
9. § Lelki és anyagi szükségleteink betöltését imában kérjük bizalommal. Különösen imádkozunk mindennap szerelmünkért.
10. § Családunk elutasítja mind a kifelé, mind a befelé irányuló háborúskodást. (1) Ha kívülről éri bántás valamelyikünket, a másik segít a megbocsátásban. (2) Ha a házaspáron belül merül fel konfliktus, mindketten igyekszünk azonnal megbocsátani (akár a „ki volt a hibás” kiderítése nélkül is).
11. § Igyekszünk a természethez közel élni. (1) Növényeket gondozunk. (2) Állatot csak akkor tartunk, ha az neki is jó. (3) Rendszeresen járunk kirándulni. (4) Sportolunk.
12. § Törekszünk arra, hogy várt és váratlan vendégeink szívesen jöjjenek otthonunkba, és jól érezzék magukat nálunk.

13. § (1) Nem kell mindent megenni, ami a tányérunkon van, mindazonáltal nem pazarlunk, és ételt nem dobunk ki. (2) Az evés közösségi örömforrás, ezért igyekszünk végigvárni az asztalnál, amíg a másik eszik.
14. § Igyekszünk rendet és tisztaságot tartani, de a jókedv fontosabb. A tárgyak vannak értünk, és nem fordítva.
15. § A házastársak bármikor, bárhová és bármeddig elmehetnek (bízva a másik bizalmában), lehetőleg gondoskodva arról, hogy a másik ne aggódjék.
16. § (1) A külügyminiszteri teendőket a férj, a belügyminiszteri teendőket a feleség látja el. (2) Külügyekben a házaspár egységes.
17. § Törekszünk arra, hogy ne sürgessük egymást, és ne adjunk okot a sürgetésre.
18. § Gyermekeink szabad akaratára Istentől kapott ajándék, amit támogatnunk és elviselnünk kell. A nevelés rövidtávú céljainál fontosabb, hogy jóban legyünk egymással.

Lépésem Hozzád igazítom

„Mindenki – házastársunk, gyerekeink, barátaink – olyan, mint egy-egy szent fonál, melyet Isten szeretete eresztett le a földre, hogy felemeljen minket az Ő szívébe.” Kentenich atya szavai megelevenedtek számunkra, megérettük, hogy Isten milyen közel van.

Síelés után férjemmel egy este a gyönyörű havas erdőben sétáltunk. A letaposott gyalogösvény hirtelen a műút felé kanyarodott. Mi csak fákat akartunk látni, így letértünk róla, és a térdig érő szűz hóban bandukoltunk tovább. Férjem elöl, hogy kitapossa az utat, nehogy a könnyen kibicsakló bokám miatt időlegesen „mozgáskorlátozott” legyek.

Olyan szép volt pontosan az ő nyomába lépni, olyan erőteljes volt lépéseimet az övéhez igazítani, megérezni a harmóniát, ami kell ahhoz, hogy tempósan haladni tudjunk a sötétedő vidéken.

Pedig a séta nem ilyen idilli módon indult. Hatalmas feszültség volt bennem, úgy éreztem, hiába mondom már el sokadszor, nem érti a férjem, mi az, ami bánt, amitől félek.

A túra elején hosszan csak tüntetően hallgattam, majd olyanokat mondtam, amit magam sem gondoltam komolyan, hogy felrázzam az alvó oroszánt. Valójában egy konfliktushelyzet kellős közepén voltunk a látszólag meghitt séta idején. Már minden puskagolyómat ellőttem, minden gránátomat felrobbantottam, ő ezekre hümmögött is valamit, de nagy lélekomlást, úgy tűnt, nem okoztam. Konkrét elhatározás nem született, egyszerűen csak annyi történt, hogy közös úton lépkedtünk. Férjem elöl, én utána, figyelve rám, hogy követni tudjam, én pedig lábamat az ő nyomába helyezve.

Nem is az a fontos, hogy mindent egyformán érezzünk át, hanem az, hogy mindig egy úton maradjunk, egymásra figyelve.

Kifulladásra értünk a hegytetőre egy sípályához. Már egészen besötétedett, senki nem siklott rajta, egyedül voltunk. Kezünkben egy-egy csúszka. Meredek volt, félve indultam el, ezért most én mentem elöl, nehogy lemaradjak. El sem kellett löknöm magam, máris száguldottam, a hó az arcomba, a szemembe csapott, szinte semmit nem láttam, bár teljes erőmmel fékeztem, csak bízni tudtam abban, hogy nem sodródok a szélen ágaskodó fák közé. A lankásabb részeknél bevártuk egymást, egyre jobban tudtam kormányozni magam, kanyarokkal tudtam lassítani a zuhanást, kezdtem jobban uralni a helyzetet. Majd újabb siklások a bizonytalanba, a félelmetesbe, ami egyben izgalmas, kihívásokkal teli és gyönyörűség is, mint az életünk.

Bár nem fogalmaztam meg akkor magamnak, de lelkem mélyén megéreztem, vannak terhek, veszélyek, amiket a másik helyettem nem tud megélni, nekem kell zuhannom, nekem kell magamat kormányoznom. És képes vagyok én is a változásra, van esélyem kordában tartani félelmeimet, talán egy kicsit tudom irányítani hozzáállásomat a problémákhoz. Nem is az a fontos, hogy mindent egyformán érezzünk át, hanem az, hogy mindig egy úton maradjunk, egymásra figyelve.

Mikor elindultunk, még a kezét sem tudtam megfogni a haragomtól, de hazafelé szorosan egymás mellett értünk a házhoz. És éreztem, hogy mosolyog ránk a Jóisten, akitől a fényt kaptuk az éjszakánkban.

Szép lenne itt befejezni a történetet. Hollywoodinak tűnik, ha hozzáteszem, de így igaz: attól az estétől kezdve férjem mellém állt az engem nyomosztó gondban. Szép volt megélni, hogy nem csak a nagy hóban, hanem a mindennapokban is igyekszünk egymáshoz igazítani botladozó, hol tétova, hol elhamarkodott lépéseinket. És nem vagyunk egyedül.

„Észre sem vennéd, hogy 100 évvel korábban született, mint Te!” ⇒ 66. o.

Női lelkinap után

Most csupasztítottam le az adventi koszorúkat... pár órája láttam a téli tavasz első hóvirágját és zsebvirágokat... Csordultig van a szívem. A női lelkinap óta eltelt időben kezdtünk ráhangolódni az ideik – meglehetősen szeszélyes – télre; vágyakoztunk – késztültünk az Istengyermek születésére.

Adventünket próbáltuk összehangolni a munkahelyi eseményekkel és halk „de igen!”- sóhajtvá a torlasszá növekvő feladatokra és betegségekre. Otthonunkba érkezve leültünk, és gyermekeinkkel együtt vágtuk-ragasztottuk kis családi Betlehemünk kedves szereplőit, alkottuk az ajándékba szánt mécseseket, gyúrtuk-sodortuk a hagyományá vált mézeskalácsot...

...és Édesapánk - Nagypapánk számára ízekkel, illatokkal próbáltuk visszacsémészni az idén döbbenetes gyorsasággal Atyánkhoz megtérő Édesanyánkat, Jutka mamát. Így múltunk a decembert. Karácsonyig.

A nővér előadásához kapcsolódva, bosszantó és egyben mókás, hogy Férfi és Nő mit visz (időszerűsítve) a kis Jézus jászolához? Nálunk a Párom hozta a fát... és házasságunk alatt először egyedül a „varázst” szenteste. Egyedül, mert míg én lánykaimmal Jézuska-váráson üldögéltem – tényleg kikapcsolódás volt, mert áhítattal figyeltek végig –, sokat gondoltam haza, ...fel kell gyorsulnia, ...muszáj, ...másfél órája van arra, hogy „angyalka” legyen.

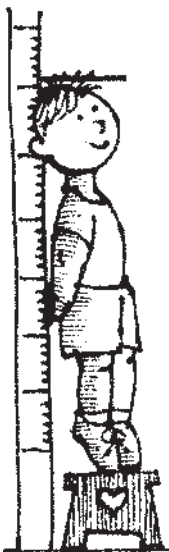
Lehet, hogy erre hangolódott egész adventben? „Folyosó?!” Hiszen sikerült minden más „káros” és „felesleges” körülményt kizárnia, mint pl. boltba járás... egy-két kiegészítő tevékenység a háztartásban.

Viszont ő is segített: vágni a királyokat, mécseset dekopázsolni, díszíteni a kalácsokat. Ő is látta a „kis Jézus” vidám és ötletes születését gyermekeink előadásában. A jelenlétét adta ajándékkul. No, persze nem leltár ez (hogy ki és mennyit és miért és miért nem) ... de lehet, hogy mégis...? Vagy... érték, különbözőség ... és ennek megszenvedése szeretetben, elfogadása csendesén, időnként sziszegve.

Hát, így történik. Nap, mint nap. Évről évre. S, ha az asszony csordultig van... elkezd beszélni. Beszélgetni... vagy leül írni.

Az idővel való bánás

(készült az *Életre nevelő* című műsorunkból)

Ma a gyermeket nevelő családok sok nehézséggel szembesülnek, ezek közül az egyik, amivel folyton harcolunk, **az idő**. Mai műsorunk témájául az idővel való bánást, az időbeosztást, a gyermekekre fordított minőségi időt választottuk.

„Bárcsak időt vehetnénk pénzen!” – sóhajtozunk sokszor.

Lehetséges ma, a XXI. században is a helyes időbeosztás és a minden gyerekre való személyre szabott odafigyelés?

Műsorunk vendégei: **dr. Fogarasy András és Virág és Uzsálné dr. Pécsi Rita**

A.: Tizenhárom éve vagyunk házасok, Budapesten élünk, hat gyermeket nevelünk, akik öt és tizenkét éves kor között vannak. Öten iskolások, egy ovis.

V.: Hogy hogyan lehet egy ilyen nagycsaládban a hétköznapiakat úgy szervezni, hogy mindenre legyen idő? Közös megbeszéléssel, a naptárok egyeztetésével. De kell ehhez egy **napi rutín**. Mi hatkor ke-lünk. Kicsi koruktól természetes a gyerekeknek, hogy ha megszólal a vekker, kelni kell. A ruhájuk ki van készítve, már este kirakják. Önállóan öltöznek, rendet raknak.

A **reggeli ima helyét és idejét mi 6.20-kor a konyhában találtuk meg**. Egy énekkel kezdjük, aminek a végére be kéne futni. Minden nap más az imafelelős, készül a gyertyával, szentírási részlettel...

A reggelizésre nagy gondot fordítok, hogy kerüljön valami a gyomrukba, mielőtt elmennek. Hétkor aztán öltözéssel együtt start van. Ha valaki késik, vagy lassabban reggelizik, akkor a nagylányunk a kisebbekkel előre indul, az elmaradó pedig anyával maradhat, az is jól jár, mert anyával futhat a busz után. Fontos, hogy elérjük.

Busszal járunk, mert környezettudatosan neveljük gyerekeinket, másrészt még le lehet ülni, bepréselődünk öten a kettős ülésre, s mesét olvasunk. Az út elég hosszú, két-három mesére is elegendő az időnk.

R: Szépen kialakították Virágék a napi időbeosztást. Ez minden családnál más, személyre szabott. Elképzelem a mi családukat, valószínűleg ez nem a mi arcunk. Ám náluk jól működik, nagyon szép, hogy az elvárást aprópénzre váltjuk, pontokba szedjük, hogy kinek mit kell megtennie. A végső cél az, hogy érjük el a buszt, vagy pakolj össze. Mindenre érvényes, hogy először egy kis darab önállóságot mutatunk fel, mint elvet: **minél kisebbek, annál pontosabban, aprólékosabban megmondani az egyes lépéseket.**

A.: A minőségi idő nagyon fontos. Természetesen a hétköznapi rohanásában az egy gyerekre jutó figyelem kevesebb, mint hétvégén. A leckék idején Virág segít,

az alsó szinten a konyha mellett van a tanulószoba, megvan a folyamatos kapcsolat, az anya szoknyája mellett kapnak bátorítást, támogatást.

A: Nagy kérdés volt, hogyan szervezzük a különórákat, erről sokat beszélgetünk egymással. Megvannak szülőként a magunk álmái, nálunk a néptánc volt ilyen, fontosnak tartottuk, de közben rájöttünk, hogy időben sem jókor van, és közben egy másik gyerekért is kellett valahová menni. **Nem a vágyak, hanem a lehetőségek szabják meg a különórákat. A legtöbb különóra olyan, ami az iskolában megvalósítható, vagy közel van.**

Nálunk a gyerekek úszni járnak. A kisebbeket a nagyobbakra bízuk, én a munkahelyemről odamegyek. Együtt úszunk. Ők is úsznak, én is úszom, aztán a szaunában és hazafelé az úton beszélgetjük át a nap eseményeit. Megvan az a nagy előnye, hogy hét közben is tudunk együtt időt tölteni... S ez hetente kétszer.

A nagyobb időráfordítás, nagyobb figyelem hétvégén lehetséges. A szombat, vasárnap, ha csak lehet, maradjon a családé. Két nagyobbik lányunk kollégista, a hétvége emiatt különösen is felértékelődik. Mi azt tapasztaltuk, akkor tudunk jól együtt lenni, ha kimozdulunk otthonról. Persze kellenek a nyugodt otthoni percek is, de telefonok jönnek, ide szaladok még, Virág házi munkát talál... Ha elme-gyünk kirándulni, akkor tényleg együtt vagyunk.

V.: Van, hogy a lányok nem a legnagyobb túrázási vággyal jönnek, de megtapasztalták, s megértették, megérezték, hogy így tudunk együtt lenni.

Olyanokról mesélnek így, amiről hétköznapi még akkor sem, ha odabújok az ágya mellé. Én is beláttam, hogy így tudjuk a minőségi időt megteremteni. Nekem ez igazából nehezebb, rá kell készülni, előre kell főzni, de így tudjuk a minőségi időt biztosítani.

A.: Fontos, hogy hogyan találjuk az ötletet. Nem azt mondjuk, hogy egy hosszú, fáradtságos túrára indulunk, hanem: „No, ki akar vonatozni?” Vagy a fiúk a kiránduláson begyűjtenek egy-egy botot, s ha elme-gyünk újra, akkor ismét használhatják. Minden a találáson múlik, vannak ilyen mézesmadzagok.

R.: Nagyon jó, hogy a különórákkal így bántok, hogy megszólal egy ilyen hang is. Elég nagy a különóra kínálat, de egy ilyen korú gyerekeknek **az a legnagyobb ajándék, ha van elegendő ideje a szabad játékra. A jó különóra sem értékesebb a szabad játéknál.** A néptánc is persze nagyon jó, s van erre törekvés, oktatás kormányzati szinten is, hogy ezeknek vissza kéne kerülni az iskolába. Jó lenne, ha arányosan szerepelne a néptánc, művészeti nevelés és a nyelv, de a délután legyen a gyereké!

Az úzás fele ennyit sem érne, ha András nem lenne velük. Itt a **fő érték az együttlétben rejlik.**

Szép emlék a közös favágás, és a hajnali vacogás, de ezek az emlékek válnak aztán nagy családi kincsé.

Kentenich atya is azt mondja, „nem lehet minden nyúl után futni”. Ha pont minden napra jut egy különóra, akkor lesz egy stresszes gyerekünk. Nincs időérzéke még a kisiskolásnak, s a legnagyobb szorongást az okozza neki, ha be van szorítva időben. Még ha két óra múlva lesz is valami, akkor azt úgy éli meg, hogy nem szabad játszani, mert mindjárt megyünk, s nem tud ellazítani.

A.: Nem vállalom munkát, sem előadást, szereplést, ehhez egyfajta önmérsékletre van szükség. **Legtöbbször** nem is munkahelyi, hanem **közösségi programokra kell nemet mondani.**

Mert gyűlnek a programok, meghívások, s szétforgácsolják a hétvégét. Tavasszal bejön a zsúros időszak. Ilyenkor minden hétvégére jut legalább két zsúr, ha oda elmennek, akkor nincs közös program. Van, hogy kompromisszumot kell kötni, mert túl kedves barátról vagy barátnőről van szó, s akkor nem megy mindenki, de nem szeretjük, ha szétforgácsolódik a hétvége.

Múltkor például október első hétvégéjét kijelöltük, s jött vagy öt program arra a hétvégére. De könnyedén tudtuk mondani, hogy NEM. Mindenre lett volna lehetőség, de **a családi hétvége mindennél fontosabb.** A gyerekek nem is mondták, hogy mennyi mindenre lett volna lehetőségük, csak utólag. Elmentünk a Bükkbe, egy kulcsos házba, megmutatták, hogy arra van három kilométerre a ház, kaptunk egy kulcsot és egy fejszét. Szép emlék a közös favágás, és a hajnali vacogás, de ezek az emlékek válnak aztán nagy családi kincssé.

Emeli a kirándulás fényét, ha vonattal megyünk. Nemrégiben Szombathelyre négy órát utaztunk vonattal, lehetett kártyázni, beszélgetni, nekünk ez nagyon bevált.

Varga Erika

(Következő számunkban az önállóságra neveléssel folytatjuk.)

Vallásháború – avagy kinek az Istene hatalmasabb?

Nyolc éves fiunk a szomszéd kisfiúnak jó barátja. Amikor csak tehetik, együtt játszanak, együtt fedezik fel a természet titkait. Így megy ez évek óta. A szent békességet egyszer egy csúnya sírás szakította meg. Aggódva futottam ki az udvarra, hogy mi történhetett. Mindkét fiú a mi homokozónkból távozott zokogva, ki-ki a saját otthona felé. Kérdezem Bendegúzt: mi történt?

Kisfiam bömbölve válaszol:

– A Tomi azt mondta, hogy az ő apukája nagyobb homokgombócot tud készíteni, mint apa!

Kincsesláda On-line maszk vagy három dimenzió?

Sietve haladok gyermekeim iskolája felé, már csak pár percem van, és ha nem érek időben, elnyeli őket a napközi. Közben fiatalok mellett haladok el, a közeli gimnázium dobja őket felszínre, 14-16 évesek. Izgatottan taglalják valamelyik tanárjuk aznapi túlkapását, ám az egyik fiú, nyúlánk, kicsit hamar-természetű, korán érő típus, leinti társait. Hagyd, majd megbeszéljük délután. Azzal el is válik a többiektől, de visszaszólok: „akkor pontban fél 5-kor fenn legyen mindenki!” Próbálom összerakni a beszélgetés jelentés-darabjait. Tehát a sulis eseményeit nem frissiben beszéljük ki a srácok, csak kicsit később, egy újabb randi keretében, gondolom magamban. Aztán a többiek is szétválnak, és az egyik, aki busz után lohol még pacsi közben ismétli a találkozó időpontját: „fél 5, facebook.”

Hú a mindenit! Ezek a srácok, majd a facebook-on rágják át a nap eseményeit? Nem a városban randiznak, hanem a net-en?

Nagyon elgondolkodtató. A fiatalok facebook függőségére és általános számítógép, TV vonzalmára vajon mi lehet a válasz? Töröm a fejem, hogy mi annyira vonzó a gombnyomásra villanó képernyő-világban, ami minden másnál túlsz. Lehet-e jobb egy on-line módozatú virtuális csevej egy háromdimenziós, szemkontaktusban, gesztusokban és metakommunikációban bővelkedő beszélgetésnél? Vajon nem egészségtelen-e, hogy a képernyő virtuális világában, elbújva maguk és a társaik elől, osztyák meg a napi bút és bánatot, ahol minden megjátszható, ahol nem kell bevállalni egy grimaszt, nem kell értelmezni a szemnek egy villanását.

Úgy sejtem a fiatalok egy része nem kap eleget otthon a három dimenzióból. A szülők gyakran elfoglaltak, sok dolguk van. Mikor pedig elérhetőek, tehát on-line vannak a gyermek számára, akkor kezdik telefonjaikat intézni, és egy megcsörrenő mobilhívás biztosan elveszi egy kamasz kedvét attól, hogy bármit mondjon. Még ha esetleg előtte még latolgatta volna, akkor is. Vagy egyszerűen a kicsivel kell tanulni, vagy ha van még kisebb, akkor őt kell tisztába tenni, etetni. Vagy a házi és egyéb munkában van egy kis elmaradás, és a szülő próbál azon úrrá lenni. Mindezen dolgaink fontosak, de ilyenkor nem vagyunk igazán on-line elérhetőek kamaszodó gyermekünk számára. Persze megtilthatjuk neki, hogy a számítógép elé leüljön, de amire szüksége van, amilyen igény erős benne, azon nem biztos, hogy úrrá tudunk lenni.

Szülőként néha nem tudom, hova kapjak, mivel kezdjem, melyik felelősségemre helyezem a hangsúlyt! Kicsit megnyugtató, mikor eszembe jut a Campbell-i négylábú asztal. Ross Campbell azt mondja, hogy akkor áll meg nevelésem asztala stabilan, ha mind a négy láb a helyén van. (Ross Campbell: Életre szóló ajándék)

Az *első a szemkontaktus*. Sétára indultunk a minap, a környéken, csak, hogy kicsit levezzünk a feles energiáinkat, kicsit mozogjunk. A gyerekek egymást kergették, úgy gondoltam, rendkívül alkalmas a pillanat arra, hogy néhány függőben levő ügyben telefonokat intézzek. Mobil a zsebemben, hajrá. Abban a pillanatban, hogy elővettem a telefont, hirtelen az addig mellettem folyó csipkebogyó csata célpontjává váltam. Hiába hívtam rá fel a figyelmet, hogy milyen illetlenség anyát dobálni, amikor anya telefonon beszél... rájöttem, hogy jobban teszem, ha azokat a függőben levő ügyeket nem most intézem, vagy egyáltalán nem intézem (néha intézkedés nélkül is kiválóan megoldódik minden), és helyette kicsit szaladgálok a gyerekekkel... amire úgy tűnik, gyakran van kereslet. Ráébredtem, a mobiltelefon

azonnal lenullázza még a lehetőségét is annak, hogy szemkontaktust vegyek fel gyermekemmel.

A *második a testi érintés*. Amikor gyermekeink kicsik, oly nyilvánvaló és egyértelmű, hogy kézbe kapjuk, megpusztiljuk, gyömszöljük őket. Ahogy nőnek, egyre nagyobb kreativitás szükséges hozzá, hogy megölegetésünket eltűrjék nagyobbacska gyermekeink. Pedig vágyódnak rá, rajtuk áll tudunk-e ösvényt találni hozzájuk.

A *harmadik a szeretet-tank feltöltése*. **Gyermekeink néha arra vágyódnak legerősebben, hogy csak ŐK legyenek a mi EGYETLENEINK.** Legutóbb szentmise után férjem egy rövid bevásárlásra akart indulni. Nagyfiúnk, aki tisztán kódolható „egy kicsit légszi csak velem törődjétek” üzenetet ad le mostanában felénk, boldogan ugrott,

hogy segít vásárolni. Ekkor követte el férjem a „végzetes” hibát. Mint igazi nagycsalád apuci, körbehordozta tekintetét a gyerekseregen, és feltette a kérdést: „no, még ki szeretne apával jönni vásárolni?” Persze mindenki ugrálva kiabálta, hogy Én! Én! Én! Így történt meg, hogy a legnagyobb végül lógó orral nem ment, mindenki más viszont igen. Kristálytisztán látszott, hogy egy kis szeretet-tank feltöltésre vágyódott, és lemaradt róla. A tankállomás túlterhelt volt, és pont ő nem tudott tankolni.

A *negyedik a korlátok állítása*. Itt kell arra gondolnunk, hogy nem kis feladat akarattól és ötletektől duzzadó gyermekeink kordában tartása. Meghálálja magát később, ha néha ki tudjuk mondani a bűvös NEM szót. Például éppen a számítógéppel, tv-vel kapcsolatban. Főleg, ha a „nem” mellé, még alternatívát is tudunk kínálni.

Pécsi Rita: Bizalom-pedagógia kóstoló

Előadás sorozat nemcsak Pécsen, Budapesten is immár második éve!

Érdekes, tanulságos, hasznos, élvezhető, magával ragadó...

Ezek a jelzők jutnak eszembe, ha Rita előadásaira gondolok.

Úgy megyek haza az előadásokról, hogy igen jobban akarom csinálni, „na hol vagy »Te kölkök«, hadd próbálkozzam Veled újra és újra, mindig egy kicsit ügyesedve, csiszoltabban”.

Saját életünk korszakai, gyermekeink változásai, férfi-női különbségek, tanulási szokások, emberi attitűdök, lelki finomságok...

Ismerem-e eléggé a csemetémet, értem-e igazán a prücsköt, saját reakcióim miért is olyanok, amilyenek? Van jobb megoldás? Mitől szép és színes ez az egész nevelés?

Vannak dolgok, amikben megerősítést kapunk, vannak szempontok, amik új szemszögből láttatják az összefüggéseket.

Ami sodró erejű és inspiráló, az pedig az, hogy miközben nevelni tanulunk, mi felnőttek is ismerkedünk saját magunkkal, elakadásainkkal, erősségeinkkel, jól ismert csapdákkal, amikbe nap mint nap belesétálunk, mint gyakorló szülők vagy nevelők. Szép lassan kirajzolódnak a kézzel fogható, gyakorlati tapasztalatokkal alátámasztott, követhető példák mentén a bizalom-pedagógia, és hamarosan a kötődés-pedagógia mesterfogásai.

Jó szívvel ajánljuk mindenkinek, hogy kóstoljon bele a rendszeres nevelői szemüveg törölgetésbe!!

További részletek: www.pedagogia.schoenstatt.hu

„A vetélkedő segített a hétköznapijainkban „megállni és elidőzni”. Sokkal alaposabban megismertük Kentenich atya életét, hitét, gondolkodását és a Schönstatt Családot. Ez forrássá lett az életünkben, és reméljük, hogy rajtunk keresztül mások életében is azzá válhat.” ⇒ 66. o.

Távol Afrikától

„Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, nyomorultabbak vagyunk minden más embernél.” 1 Kor. 15.19.

„Minden, ami létezik és történik ebben a világban és az emberek életében, és ahogyan létezik és fejlődik, az egy örök isteni terv hatása és megvalósulása.” J. Kente-nich 1962 (Christian Feldmann: Isten szelíd forradalmára 76. o.)

„Íme, a tenyeremre rajzoltalak téged.” Iz. 49.16.

Életérzésemet ezek a bevezető gondolatok foglalják össze a legjobban. Ezért a remény és az öröm, az élet szeretetének és szépségének bemutatása az, ami megnézhetővé tesz számomra egy filmet. Kedvenceim pedig azok a filmek, amelyekben a szereplők valamilyen meg nem magyarázható természetes vonzódás miatt különösen tetszenek. Robert Redford és Meryl Streep két olyan színész, akiknek megjelenése, színészi játéka egyaránt vonzó számomra.

Ez az alapja annak, hogy kedves filmjeim egyike Sydney Pollack Távol Afrikától című filmje, ami azon túl, hogy nekem tetszik, 1986-ban hét „Oscar” díjat is nyert.

A film Karen Blixen, dán író, Volt egy farmom Afrikában című regénye alapján készült.

Engem elsősorban a film hangulatai ragadtak meg, lenyűgözött a film képi világa, Afrika tájai, a színek, a fények, és nem utolsósorban a zene. A főszereplőkön kívül tetszetek a mellékszereplők is.

A történetből az ragadott meg, ahogy a bárónő képes a körülmények által látszólag egyértelműen meghatározott kényelmes, de unalmas, kötött és reménytelen útról egy ugrással az ismeretlen, félelmetes, de egyúttal izgalmas dzsungelbe, az élő világba vetni magát.

Nem ijed meg a váratlan körülményektől, nem fél az emberi kapcsolatoktól, képes a fejlődésre, a testi és lelki szenvedések elviselésére, nem törik meg lelkierője.

Megkapó számomra a szerelem, szeretet, barátság különböző fokozatainak bemutatása. Az egymásra utaltság, az önzés és önzetlenség ábrázolása. Kézzelfoghatóan megjelenik a felelősség kérdése is, hogy életünk nem csak a sajátunk, mások számára minta, példa lehet. Markáns üzenet, hogy soha ne engedjük, hogy az üres, tartalom nélküli formaságok határozzák meg döntéseinket, tetteinket.

Olvastam olyan véleményeket, hogy csöpögős, giccses az egész. Szerintem egyáltalán nem. Talán kicsit romantikus, de Redford, Streep és Klaus Maria Brandauer hiteles színészi játéka túlzásoktól mentes szép jelenetekkel ajándékozza meg a nézőt.

Szívesen ajánlom fiatal és idősebb felnőtteknek egyaránt.

Oázis Konyha

Tavaszi menü

A nagybőjtben egyszerűsége, lemondásra, tisztulásra törekszünk. Ennek jegyében választjuk meg ételünket is!

Ajánlat:

Káposztaleves

Tepsiben sült hal vagy csirke fokhagymás tejszínes ágyneműben, kölessel körítve

Bundás alma gyümölcsökkel, fahéjjal

Italajánlat: Balatonfüredi Chardonnay 2002. Figula Pincészet

Hozzávalók:

A leveshez: 1 fej káposzta, 3 fej hagyma, 3 sárgarépa, 3 szem krumpli, 1 zeller, 1 piritamin paprika, 3 gerezd fokhagyma, só, kevés bors, zöldségfűszerek ízlés szerint, bio vegeta, készíthetjük paradicsomosan is egy kis paradicsompüré hozzáadásával.

A főételhez: Ahány főre készítjük, annyi szelet hal vagy csirke filé, 2-3 gerezd fokhagyma, 2 dl tejszín, só, fehérbors, kevés liszt, olaj, 1 csésze köles, bioételízesítő

A harmadik fogáshoz: 3-4 db. savanykás alma, tojás, liszt, tej, pici só, őrölt fahéj, cukor, gyümölcsbefőtt, olaj

Ha lehet őstermelői piacon vásároljuk meg a zöldségeket, mert ezek vermekben vannak eltárolva, még őrzik a tavalyi termés ízét, tápanyagát, kiváló tisztító hatásúak.

Először a leves alapanyagait tisztítsuk meg, aprítsuk össze, és tegyük fel főni egy nagy fazékban. Akkor készült el, ha minden puhára főtt benne. Ízesítsük kedvünkre!

Utána az előkészített (ha szükséges lazítás, sózás), lisztezett hal- vagy hússzeleteket süssük elő egy serpenyőben, majd helyezzük egy tepsire aljára (az elősütéshez használt olajat is öntsük rá). A tejszínbe keverjük bele a zúzott fokhagymát, sót, borsot és öntsük le vele a szeleteket. Mehet a sütőbe! Kb. fél óra alatt sül zsemleszínűre.

Amíg a leves fő és a hal sül, rátérhetünk a köles elkészítésére, ami megegyezik a párolt rizsével (olajban hevítés, forró vízzel felöntés, kis lángon párolás fedő alatt) azzal a különbséggel, hogy háromszoros mennyiségű vizet kell használnunk. Ha már a vizét elpárologtatta, és a tűzről már levettük, még pihentessük fedő alatt kb. fél órát. A köles jó lúgosító hatású! Elkészülte után a tarhonyához hasonló.

A záró fogáshoz az almákat (ami szintén még tavalyról eltárolt és hazai) megtisztítjuk és karikákra vágjuk. Nagyon sűrű palacsintatésztába mártjuk, és forró olajban sütjük, lecsepegtetjük. Szépen elrendezzük a tálon,

és megszórjuk fahéjas cukorral. A fahéj azért jó, mert nemcsak remekül illik ehhez az ízvilághoz, hanem mert jó zsírégető hatása is van. Díszítsük még meg egyéb gyümölcsökkel, gyümölcsbefőttel (ha szerencsénk van, és van nagymama által el-tett, az még jobban esik).

A főételhez már kezdetben kitölteni a kissé lehűtött borunkat.

Ennek a bornak jól áll a magasabb alkoholtartalom, bár ennek ellenére nem testes. Gyümölcsös ízek díszítik. Jól harmonizál ezekhez az ételekhez!

Görbetükör

Mennybőjt

A jó hangulat adott volt a Mennyben, hisz aki már benn volt, annak alapvetően jó kedve volt. Az újonnan érkezett lelkek a

homlokukat törölgették, és a levegőbe boksoltak örömeikben, hisz épp akkor veték észre, hogy üdvözültek, és most már csak az Örök Boldogság van hátra. A régebb óta ott időző lelkek pedig mindig örömet merítettek az újoncok hálaénekéből, akik úgy érezték magukat, mint egy sikeres érettségi, vagy államvizsga letétele után: Végre! Az angyalok változatos dalokat adtak elő, amiktől a Mennország öreg rókái táncra perdültek, míg az újoncok a régi rokonok, barátok keresésére indultak. Jellemző volt ez a Mennországban, hogy aki halála után felfedezi, hogy oda jutott, első öröme után megkeresi a családtagjait, hogy megnyugodjon, ők is oda jutottak. Nagyszülők, unokák, szülők és gyermekek, férjek és feleségek, régi szerelmek, régi cimborák ölelték át egymást és nevettek nagyokat a régmúlt szép időknön, röviden: megnyugodtak békében.

Az angyalok zenekara lélekmelengetően csábította táncra az ott lévőket. A jellegzetes dallam semmi földi zenéhez nem volt hasonlítható. Csodája abban rejlett, hogy mindenki olyan muzsikát hallott benne, amelyet éppen hallani szeretett volna. A régebb óta itt lakók már felfedezték az öröklét egyik csodáját: nincs fáradtság és testi-lelki fájdalom. Ezért aztán higanymozgással járta a táncot mindenki a kifulladásáig. Máté evangélista szájdobolt, amit a Földön, a mostanában élők-től lesett el. Jakab és János a limbóléct tartotta a többieknek, ahol elesni senki nem tudott. Simon Péter Diana hercegnőt tanította rumbáznia, János Pál Teréz Anyával twisztelt, Gandhi hastáncolt, Szent Margit Mozarttal keringőzött, István király Gizzellával jódlizott, Elvis rokizni tanította Mária Magdolnát, Szűz Mária pedig Kentenich atyával járt egy eszeveszett cha-cha-chát.

A táncolók között, ahogy egy bálon az elengedhetetlen, egy hétévesnek tűnő gyermek szaladgált boldogan fel és alá. Örömeiben tapsolt, és a ritmusra rögtönzött dalokat dúdolt. Néha megállt, ránézett egy-egy lélekre, bólintott, és énekelve futott tovább. Fiatal tekintete szép, kiegyensúlyozott volt, és egy kisgyermekhez képest szokatlanul okos szemében mindig ott bujkált egy huncut kacintás. Rendkívül gyorsan futott, ez már inkább suhanásnak volt nevezhető. Ennek köszönhetően azonban mindenkihez oda tudott menni egy-egy jó szóra és ölelésre. Kezein és lábán apró forradások voltak, amik azt engedték sejteni, hogy a fehér ruhája alatt, az oldalán is van egy régi-régi sebhely.

Egy baleset segítségével most érkezett kisfiú azonban meglepődve szól Hozzá:

– Te gyerek vagy?! Azt hittem magas, ősz, öregapó vagy, hosszú pásztorbottal.

– Úgy csak a festők szoktak ábrázolni – felelte Ő – a korom miatt. De ne aggódj, jól tartom magam!

Azzal megölelte a kisfiút, akit jóleső melegség és boldogság töltött el, és nem is múlt el soha többé. Neki is indultak rokonkeresőbe, aztán ropták a táncot ők is. A Mennysország ugyanis az egyetlen hely, ahová folyamatosan százával érkeznek az új lelkek, de létszámlimit nincs. Csodálatos módon mindig tágas marad a táncter. Egyszerre csak hideg, nyirkos levegő csapta meg a táncoló sokaságot.

– Jó a buli? – kérdezte egy kócos, dacos képű kamasz fiú, aki a semmiből topant be. A kezein és a karjain láncok lógtak, aminek a végén súlyos kövek nehezítették a mozgását. Szemei vérvörösek voltak, mintha épp most sírta volna ki magát. Az angyalok abba hagyták a zenélést és feszülten meredtek a fiúra.

– Mi járatban itt, Lucifer? – kérdezte Ő előzékeny, de határozott hangon.

– A Földön Nagyböjt van – kezdte rekedt, éles hangon – utálom ezt az időszakot.

– Tudom. Mert arra emlékeztet, amikor a sivatagban nekem jöttél azokkal a gyenge próbálkozásaidal.

– Muszáj felelgetned? Elég baj az nekem, hogy azóta az emberek megpróbálnak utánozni téged és lemondanak olyan dolgokról, amikről nem kéne.

Erre Ő elmosolyodott. Végigfutott előtte a több milliárd ember lemondása, és ettől megerősödött az emberek feletti büszkesége.

– Engedd, hogy megdolgozzam őket! – szakította félbe a gyönyörködést ismét a rekedt, kisírt hang. – Ha állják a sarat, úgy mint te, megint büszke lehetsz rájuk, de ha nem, elbuknak, és végre igazam lesz.

– Mindent lehet, de nem minden hasznos – szólt közbe egy hang valahonnan a hátsó sorokból.

– Kussolj, Saul! – rázta a láncait a fiú.

– A nevem Pál. És csak magamat idézhetem neked, de tudom, hiába.

– Tedd hát – szólt végre Ő. – De meglátod, megint csalódnai fogsz önmagadban és...

A végét azonban nem várta meg a fiú, hanem hamuvá vált és eltűnt.

– ...duzzogni meg mehatsz a pokolba! – sóhajtott mélyet, majd mosolyogva körbenézett a jelenlévőkön.

– Ti már el is felejtettétek, mi az a Nagyböjt, ugye?

– Hát, ami igaz, az igaz – szólt közbe Szent László –, jó rég volt már.

– Az emberek ilyenkor valóban rám emlékezve negyven napig lemondanak olyan dolgokról, amiket szeretnek.

– A szeretteikről?! – kérdezte Chaplin.

– Nem. Olyan dolgokról, amik nem létfontosságúak, de a kényelmüket, a kedvteléseiket szolgálják. A földi lét apró kellemes dolgairól, például ételekről, édességekről, italokról, tv-ről, moziról, cigarettáról. Vagy pedig plusz nehézségeket vállalnak. A lényeg, hogy hoznak egy kis áldozatot értem. És ez nekem olyan jól esik! – nevette el magát egy pillanatra. – Persze a kísértés, az mindig jelen van ilyenkor – bökött a fejével a hely felé, ahol eltűnt a láncos fiú.

– Uram! – szólalt meg Dávid király. – Mit tegyünk, mi is mondjunk le valamiről?

– De hát miről? – kérdezte Edith Piaf. – Ha nem táncolunk, attól még ugyanolyan jól érezzük itt magunkat.

– Istenünk, mit tegyünk hát, hogy böjtölhessünk, a Te dicsőségedre? – kérdezte Sinkovits Imre.

Ő felnevetett:

– Ti már az Örök Boldogságot élvezitek, nem kell lemondanotok semmiről, hiszen az életben nélkülöztetek eleget, nem igaz, Lázár öcsém?

– Igaz! – hangzott a válasz az angyalok kórusa felől.

– Viszont az embereket, akiket most is kísért éppen a lázadó kölyök, figyelhetitek, és imával jelezhetitek nekem, ha valahol elkél a segítség. Figyelek rájuk én is, de több szem többet lát. Bízom Bennetek. Olyan jó, ha egy ember szívében én győzők, és ott lehetek. Akkor könnyebb segítenem, hogy magabiztos és boldog legyen. Sok kis győzelem árán könnyebben vagyok elérhető.

A lelkek pedig szétszéledtek és figyelték, ahogy az emberek küzdenek a testük és a szenvedélyeik ellen. Néha a fülükbe súgtak egy-két inspiráló gondolatot, amik az Üdvösség felé vezethetik az illetőt. Ilyenkor az összekulcsolt kezekkel az égre nézett, és hálaimát mondott az Úrnak. A lelkek pedig örültek, mert tudták, hogy Mennyböjt van.

Fiatalok a böjtről

„A böjtnek valóban jó lehet a hús/ételhagyás módszere. A böjtben általában nem eszem édességet, nem iszom alkoholt, meg szoktam olyat csinálni, hogy pénteken nem eszem semmit. Egyik évben pedig Nagypénteken és Nagyszombaton nem ettem. Nagyon jól lehet elmélkedni, az egész egy jó ima, másrészt meg éberré tesz az érzés lelkileg. Ezeket főleg korábban vállaltam. Számomra fontos, hogy mindig legyen valami olyan, amit még nem csináltam, különben nem izgalmas, és nem tartom meg.

Az elmúlt egy-két évben nem volt olyan emlékezetes böjtöm, jó lenne idén valami frappánsat kieszelni...”

„Én olyasmivel próbálkozom, ami összeköt az emberekkel, a kapcsolataimat célozza vagy pedig nekem segít nyugalmat teremteni magamban. Tehát elsősorban nem azt határozom meg, hogy mit NEM csinállok, hanem azt, hogy mi felé törekszem. Kevesebbet ülök a gép előtt, AZÉRT hogy ezt az időt a családommal tölthessem. Hasonlók.

A kajaböjt nálam nem igazán működött. Persze, segít “észben tartani” a nagyböjti időszakot, de engem fejfájóssá és mogorvává tesz, ez pedig a kapcsolataim rovására megy. Nálam

nem a jó forrása. Biztosan van, aki tudja úgy nézni, hogy segít legyőzni önmagát, fejleszti az akaraterejét.”

„Forrásodból akgrunk meríteni”

Az éves jelmondat lényege nem a konkrét forma, nem az a pár szó, amiben testet ölt. A valódi tartalom a Zsinat résztvevői által megfogalmazott vágyak, célok, kérések és köszönetek összessége, amelyet végül – ha tökéletlenül is – megpróbáltunk egyetlen mondatban összesűríteni. A jelmondat bármiféle magyarázatának ezen személyes és közösségi gondolatok kibontását, bemutatását és továbbgondolását kell céloznia. Ugyanakkor, ahogy évről évre, úgy idén is tapasztaltuk, hogy a különböző személyiségek, igények és hangsúlyok kusza hálójából csak a Szűzanya aktív közreműködésével rajzolódhat ki az éves jelmondat. Így tapasztaljuk meg Kentenich atya mondását a Mozgalom életében: „Semmit nélkülöd, semmit nélkülünk!” MPHIC!

Idén a zsinati résztvevőkben nagyon erős igény fogalmazódott meg az elmélyülésre három területen. Először is, elmélyülés az Istenkapcsolatban, amelynek életünk biztos alapját kell jelentenie. Ehhez időre, elcsendesülésre, és – Kentenich atyát idézve – „a bizalom halálugrására” van szükség.

Másodszor, elmélyülés Schönstattban. Gyakran felmerült bennünk a kérdés, hogy hogyan képviselhetjük hitelesen a schönstatti értékeket a ránk bízott csoportokban, ha mi sem ismerjük őket eléggé? Hova fejlődünk lelki vezetés terén? Hogyan mutasuk be a Schönstattot a kívülről érkezőknek? Számtalan kérdést kell megválaszolnunk. Mi Schönstatt, és mitől az, ami? Mi a Szeretszövetség, és hogyan válthatjuk életre?

És végül, elmélyülés az éves jelmondatban, amelynek végre az őt megillető helyre kell kerülnie. Mindezek tisztázására azért van szükség, hogy a megélt tapasztalatokat hitelesen és felkészülten tudjuk átadni. Nem pusztán befelé fordulásról van szó tehát, sőt a Zsinaton hangsúlyosan jelent meg a továbbadás, az aktív munka, az örömteli tevékenykedés igénye is.

Nagyon fontos, hogy ezen a három területen személyes munkára, személyes elköteleződésre van szükség. Nem általános tételek bemagolásáról van tehát szó, hanem megélt, átgondolt, valódi tapasztalatokon alapuló válaszok kereséséről. Fontos, hogy mindannyian konkrét célokat tűzzünk ki magunk elé, amelyek segítenek minket „felnőtt” hitünk, „felnőtt” schönstattiságunk formálásában a mindennapokban.

Éppen ezért a Zsinat kiemelt figyelmet fordított a jelmondat gondozására, és arra, hogy eljuttassa azt a kisebb közösségekhez, csoportokhoz, akik önállóan foglalkozhatnak vele és felfedezhetik, hogy mit jelent nekik egyénileg és közösségekben. Ezért szeretnénk, ha a jövőben a csoportok maguk jelölnék ki zsinati képviselőiket, akik a hétvége folyamán beszámolnak közösségük eredményeiről és céljairól, vágyairól, majd „hazavinnék” az ezekből születő jelmondatot. Reméljük, hogy így erősödik majd a jelmondathoz való kötődés, és még inkább személyessé, a mindennapokban vállalható és megélhető céllá válik.

Bemutakozunk

Budapesti Egyetemista Csoportok – Csirkéspalacsinta (CsiPa)

Fiúmozgalom vezetését kinevelő Pizzásbanda nyomdokain haladva jó három és fél évvel ezelőtt megalakult egy új budapesti egyetemista csoport, a Csirkéspalacsinta. Először is lépjünk túl a schönstatti fiatalok bizarr vonzódásán a különböző időtlen ételnevekhez, a csoportok elnevezése – mérsékelten kreatív módon – mindkét esetben az első alkalommal elfogyasztott vacsorára utal. De mit is lehet kezdeni egy csapat budapesti egyetemistával, akiknek nagy része még csak nem is „gyakorló” schönstatti?

A Pizzásbandából érkező Ther Tamásnak és Billes Viktornak úgy tűnik volt válaszuk a kérdésre, legalábbis az elmúlt évek igazolták őket. Átemelték a korábban már jól működő elemeket: kéthetenkénti találkozó, kezdő és záró ima, közös vacso-

ra (ahol bőven van ideje mindenkinek elmesélni, hogy mi történt vele az elmúlt héten), majd ezt követően egy komoly beszélgetés valamilyen közösen meghatározott tematika alapján. Ugyanakkor bevállalták a vérfrissítést, és Schönstattot alig, vagy egyáltalán nem ismerő fiatalokat is meghívtak a csapatba. A csoportban újonnan megkötött öt szeretetszövetség talán jó mérlege lehet ennek a koncepciónak. Továbbá kikerült közülünk egy Mária-musical rendező és egy Nagytábor vezető, és akkor még csak a Schönstattba teljesen újonnan érkezőket említettük.

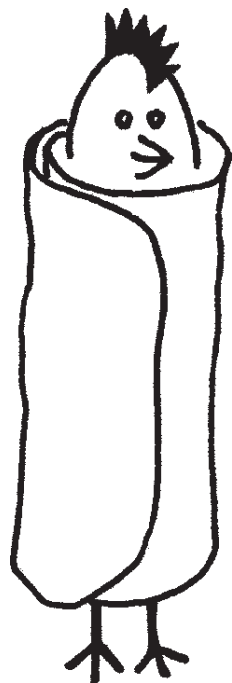
Az első évet fogalomtisztaással kezdtük, olyan – közösen meghatározott – eszményeket jártunk körbe, amelyeket a modern társadalom elkoptatott, vagy egyszerűen nem képes befogadni (szeretet, alázat, szabadság stb.). Később foglalkoztunk Schönstatt-történelemmel a legfontosabb dokumentumok alapján, sokan ekkor találkoztak először a mozgalom központi gondolataival, mint például a kegyelmi tőke és a szeretetszövetség. A harmadik évet az Egyháznak szenteltük. Az őszi félévben olyan pontokat igyekeztünk körbejárni, amelyek „támadási felületek” a világ szemében (egyházi kommunikáció, jó papprossz pap, Egyház és politika) és megpróbáltunk katolikus válaszokat találni, sokszor Schönstattból kiindulva. Tavasszal a szentségekkel foglalkoztunk, idén ősszel pedig egyfajta rendhagyó bibliaismeretbe vágunk bele. A témákat minden alkalommal közösen, beszélgetéses formában dolgozzuk fel, de minden alkalomnak van egy felelőse, aki alaposabban felkészül, utánaolvas az adott heti anyagnak.

Ami számomra, személyesen nagy élményt jelentett a csoporttal kapcsolatban az elsősorban az, hogy össze tud jönni tíz értelmes katolikus egyetemista fiú, akik egészséges és normális módon igyekeznek minél mélyebben megélni a hitüket. A társaság sokfélesége szintén komoly benyomást tett rám. Az elmúlt három évben teljesen különböző embereket sikerült valódi közösségé kovácsolni, olyanokat, akik ugyan rendelkeznek egy közös alappal, de számtalan kérdést máshogyan közelítenek meg, máshogyan látnak. Kialakult egy olyan valóban elfogadó légkör, amelyben bárki bátran vállalhatja a véleményét, anélkül, hogy kinéznék a

társaságból, ugyanakkor minden gondolatot és témát nagyon is kritikusan és minél mélyebben átgondolva járunk körbe. Az együtt töltött sok idő és a komoly munka pedig nyilván remek hangulatot és egyre szorosabb kapcsolatokat eredményez.

Mindezek mögött persze nem pusztán Viktor és Tamás munkálkodását és a remek schönstatti pedagógiát, hanem a Szűzanya közbenjárását is felfedezhetjük. Így – a mostani Oázis témájához igazodva – mi ezért adunk hálát.

Kiss Ádám

Zsinati összefoglaló 2010

(folytatás)

Arra a kérdésre, hogy mi foglalkoztatja napjainkban leginkább családjainkat, gazdag csokor gyűlt össze:

- Érezzük, hogy egyre gyakoribbak azok a pillanatok az életünkben, amikor azonnal tenni kell a JÓT. Tudjuk-e mérlegelni, mivel teszünk igazán jót?
- Kevés az időnk – a közösen megélt percek valódi, személyes találkozások legyenek!
- Most kell cselekedni!
- A schönstatti pedagógiával máshol is erőteljesen tudunk hatni.
- Nagy kincs az a „szeretetháló”, ami összeköt minket, és elevenen működik. A szenvedéseket is közösen hordozzuk.
- Az anyagi nehézségek sok családnak okoznak súlyos gondokat.
- A férfi és a nő képe kezd összemosódni. Fontos feladat egy mai fiatal férfi számára, hogy igazi, erős férfi legyen.
- Idősebb házaspárok új élethelyzete: a felnövő gyerekek mellett megtalálni a házaspár új ritmusát, napirendjét, feladatát.
- Sok fiatal nem tudja kivel megbeszélni kérdéseit, gondjait: „Nincs emberük!”

Az itt felsoroltak nem ölelik fel a teljes beszélgetést, inkább csak az irányvonalakat szeretnénk volna érzékeltetni, azt, hogy milyen témák, ötletek, kérdések hatották át ezt a kört.

A szombat délutáni szentmisében a Magyar Schönstatti Családmozgalom is megnyitotta, elindította a Jubileumra felkészülő Triennium első szakaszát. Gertrud Maria nővér beszámolt a Schönstattban megrendezett ünnepegről, mindarról a lelki tartalomról, ami a készület mögött húzódik. A Triennium jelképét szemlélve megismerhettük a szándékot: a schönstatti szentélyből áramló kegyelmi örök átjárják a világot, és segítik az Atya és a Szűzanya szeretettervének megvalósulását.

Az esti beszélgetés keretében összegeztük, hogy az addig elhangzottak közül mit tartunk a legfontosabbaknak, kit mi ragadott meg, hol érezte a Jóisten jelenlétét, mely gondolatok vertek gyökeret szívében.

Ez a beszélgetés azért jelentős, mert itt gyűlnek össze azok az értékek, súlypontok, amelyekből a jelmondat kialakul.

Megosztanánk veletek a súlypontozás második körét, amikor a már elhangzott gondolatokra mindannyian reagálhattunk, (kijelölhattuk a számunkra fontosakat), s így kissé szűkült a gondolatok köre:

- Félelemből nem adjuk fel vágyainkat
- Legfőbb gond: gondtalannak lenni
- Az Atya szemefénye vagyok!
- Most!
- Igazán élni
- A Mennyei Atya szeretetét érezni
- Hirdetni akarjuk szeretetedet!
- Veled a földön és a mennyben
- Az Anya az Atyához vezet
- Új kor – megújuló szeretet
- Gyermekként anyánkkal Atyánkhoz megyünk
- Erőnk Atyánktól jön
- Apa kell nekünk!

Mindezen értékek sokaságából – beszélgetve, imádkozva – lassan szűkült a gondolatok köre, illetve a hasonló gondolatokat összetömörítettük.

A jelmondatkeresés utolsó szakaszában a következő gondolatok maradtak fenn:

- Az anya az apához vezet
- Veled a földön és a mennyben
- Hirdetni akarjuk szeretetedet
- Atyám szemefénye vagyok
- Az Atyával, igazán, most!

Végül gondolatainkat, érveinket kicserélve és a Szentlélekisten segítségét kérve megszületett a 2011. év jelmondata:

ATYÁM SZEMEFÉNYE VAGYOK

- Erőtéljes, a helyünket meghatározó mondat, amiben gyógyulás, vigasz, és sok öröm rejlik.
- Atyám szemefényeként bármire képes vagyok, hisz ő szerető apaként vezet engem.
- Szemefényeként minden ügyemmel Hozzá fordulhatok, mert Ő mindig elérhető.
- Szemefényeként magasra teszem a mércét magam számára, hisz Ő nagy-nak lát engem.
- Atyám átérzi szenvedésemet, és szerető apaként kísér a nehézségekben is.
- Atyánk szemefényei vagyunk. Atyánk mindig elérhető a számunkra.

Befejezésül szeretnénk Gertrud Maria nővérnek azokból a szavaiból idézni, amikben a zsinat végén kifejtette gondolatait az új jelmondatral kapcsolatban:

„Ez az év az atya-áramlat éve lesz: Kentenich atya éve, a Mennyei Atya éve, a gondviselésbe vetett gyakorlati hit éve, és annak az éve, amikor jobban megtanulunk imádkozni. Az Atya mindig elérhető számunkra. Talán arra is jó alkalom, hogy belépünk Jézus imaiskolájába. Az Ő imádsága, amit megtanított nekünk, a Miatyánk. Ez az Ő imaiskolája. Az Atya úgy szeret bennünket, mint a szeme fényét. Küldetésünk van: hirdetni akarjuk szeretetedet. Most! Apostolok vagyunk. Kentenich atyának mindig fontos volt, hogy ne csak azt az élményt ajándékozzuk tovább, hogy szeretnek bennünket, hanem azt is, hogy küldetésünk van. Ő is a kezében tartja a fáklyát, és továbbadja nekünk. Amikor Amerikában volt, elindított egy család-csoportot. Aztán rövid idő után így szólt az egyik asszonyhoz: Nem szeretne a fiatalokkal egy új csoportot indítani? Bátorította és kísérté őt. Kentenich atya kezében ott van a fáklya és azt mondja: Magyarjaim, kedvenc gyermekeim, szemefényei, nektek adom a fáklyát és küldelek benneteket az országotokba. Újra meg újra hozzuk a lángot a szentélyből, a háziszentélyből, és indulunk a hétköznapiokba. Atyánk szemefényei vagyunk!”

Addig is kívánjuk, hogy az idei jelmondat fényében tudjuk mindnyájan tenni, amit a Mennyei Atya vár tőlünk. Adjon a Szentlélek kegyelmet ahhoz, hogy – Kentenich atyához hasonlóan – soha ne fáradjunk bele keresni, mi a Jóisten terve az életünkben!

Mindehhez sok erőt, vágyakozást, örömet és a Jóisten áldását kívánjuk!

„Sokat kapok ettől a versenytől, egyre közelebb kerül hozzám Kentenich atya személyisége, ahogy megismerem életét, és szövegeit olvasom. Csak csodálni tudom a hitét, a bizalmát, mellyel olyan erősen a Jóistenbe gyökerezett, hogy még a koncentrációs tábor, meg az egyház száműzése sem tudta meggyengíteni, hanem minden által még jobban megerősödött, és csodálatos eszköz lett a Szűzanya kezében.” ⇒ 66. o.

Óriási apróságok (gyerekszáj)

Kisfiam egyházi oviba jár. Nagyon eleven gyerek, egyszer még a türelmes dadus nénit is felbosszantotta.

– Hogy fogsz így a mennyországba kerülni?

Nagycsoportos kisfiam kijelentette:

– Majd ki-berohangálok, csapok a kaput, és Szent Péter ki fog kiabálni, mint anya, ha mérges, hogy gyere be fiam, mert úgy megruházlak, hogy több füled lesz, mint fogad!

Hasig érő hó esett reggelre. A fiúk segíthetnek a lapátolásban. Apa már kint tevékenykedik, mikor a hároméves Áron – vastagon felöltözötten, kezében műanyag homokozólapáttal – megjelenik a ház ajtajában:

– Na, hoj van a hó!?

Az óvodába nem lehet házi készítésű sütit vinni az előírások szerint. Farsang lévén – mondta az óvó néni – süssünk csak, és szépen becsomagolva tegyük a szekrénybe, majd ebédnél előveszi. Így is tettünk. Mikor délben végeztek az ebéddel megszólal a fiam:

– Na, akkor lássuk azt az illegális süteményt!!!

Nem unalmas a folyamatos boldogság?

Hétéves fiunk bölcs mosollyal a szája sarkában újságolja:

– Amikor kicsi voltam, azt hittem, a mennyország azért lesz jó, mert ott majd mindig lehet videojátékozni, hiszen ott azt csinálunk, amit szeretnénk.

– És most mit hiszel?

– Azt, hogy ez nem lehet igaz, mert folyamatosan videojátékozni eléggé unalmas. Márpedig a mennyország nem unalmas.

Fél perc gondolkodási csönd után hozzáteszi:

– Legalábbis, remélem. Különben elég nagy szívás lenne ez az egész.

Keresgetem a Zeneakadémia címét (ami egyébként lisztakademia.hu), közben hangosan gondolkodom: – Mi is az? Mi is az? Lisztakadémia... – erre az egyik nagy fiam: – Malom.

Senki sem logopédus a saját családjában

Öt éves kislányunk baráti körben meséli:

– Az óvó nénim reteken beszél, mert fáj a torka! – óriási nevetés fogadja a szomorú hírt. Pankának rosszul is esik – hiába próbálom vigasztalni, hogy nem az óvó nénit nevetjük ki, csak rossz volt a szóhasználat –, ő görbülő szájjal, de határozottan szidja le a közönséget, miközben a fülébe suttogok:

– Ez egyáltalán nem vicces! Tudom, hogy reteken beszél, mert az anyukám beszédtanár!

Hároméves – Szentírásan nevelkedett – fiunk az asztal alatt játszva, miközben felállt, beverte a fejét, majd méltatlankodva dörmögte:

– Saul-Saul, miért üldözöl engem?!

Egyik gyermekünk beteg volt, így a másikkal külön imádkoztunk:

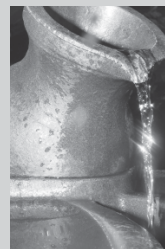
– Gergelykém, kiért imádkozunk ma? – kérdeztem tőle.

– Az Andriskáért, aki most beteg, énrtem, aki most zuhanyoztam...

Tizennégy éves fiammal mindennap együtt szoktunk ebédelni, amikor hazajön az iskolából. Ebéd közben megemlíti, hogy sajnálja azokat az osztálytársait, akiket otthon nem vár senki. Beszélgettünk már arról is, hogy én szeretek itthon lenni, és nem hiányzik az, hogy mindennap eljárjak egy munkahelyre, bár sokat vagyok egyedül. Sok nővel ez nem így van.

Ebéd után P. megszólal: „Olyan jó, hogy te nem szeretsz dolgozni!”

Van boruk

Hálásan köszönjük a Jóistennek és a Szűzanyának:

- ❖ a gyermeket váró édesanyákat
- ❖ az óbudavári gyakorlati zsinatot és a jelmondatkibontó hétvégét

- ❖ hogy haladnak az óbudavári építkezések (Diós ház, új képzőház II.épület)
- ❖ a Családakadémia 9. évfolyamát
- ❖ hogy betegeink kapnak erőt a szenvedések elviselésére, a családtagok pedig megértően mellettük tudnak állni
- ❖ hogy Kentenich atya írásait és életrajzát olvasva, tőle sokat tanulhatunk.

Nincs boruk

Kérjük a Jóistent és a Szűzanyát:

- ❖ hogy Kentenich atyát mielőbb boldoggá avassák
- ❖ hogy áldás kísérelje Tilmann atya további életét és munkáját
- ❖ hogy áldja meg hazánkat, erősítse meg a magyar családokat
- ❖ hogy betegséggel küzdő családtagjaink meggyógyuljanak
- ❖ hogy nehéz helyzetbe kerülő családunk megélhessék a kánai menyegző csodáját
- ❖ hogy a munkanélküliek munkát kapjanak
- ❖ hogy a nagyobb gyerekeink megtalálják hivatásukat és hűséges párjukat
- ❖ hogy a családcsoportok összejeveleli gyümölcsözők legyenek
- ❖ hogy az építkezések folytatódhassanak
- ❖ hogy a nagybójtai időszakban léleklében is fel tudjunk készülni a hűs-vétra, és meg tudjuk élni a feltámasztás örömét.

Óbudavári hírek

2011. január 15-én megrendezésre került a technikai zsinat, melyről itt olvashattok bővebben:

<http://csaladok.schoenstatt.hu/Hirek-Obudavarrol.html>

Január 28–30-ig tartottuk a jelmondat kibontó hétvégét, melyen a nyárra készülő előadók egy része volt jelen. Jó hangulatú, eredményes munkával telt el a hétvége. Előadók jelentkezését még nagy szeretettel várjuk. Az üres helyek megtalálhatók itt: <http://csaladok.schoenstatt.hu/Osszesített-naptar.html>

Február 5-én a Családakadémia tartotta a szervezők megbeszélését Óbudaváron.

Az építkezések kissé lelassultak, elsősorban anyagi gondok miatt. A Diós ház építésére nyert pályázat utófinanszírozású, és messze nem fedezi a tényleges költségeket. Erre az építkezésre kölcsönt kell felvennünk a Kinizsi Bank Zrt-től. Nagyon lassú volt az ügyintézés, de most már megkapjuk a kölcsönt. A kamatteher elég jelentős, havonta mintegy 200.000,- Ft.

Kérünk Benneteket, ha módotokban áll, adakozzatok az építkezések céljára.

(Schönstatt Szentélyt Magyarországnak Alapítványt, mely az építkezést a 73200031-11252201 számlaszámon szolgálja.)

A legutóbbi nagylelkű adomány egy fiatal schönstattostól származik a Diós ház bútorozására.

Az egyesület ajándékba kapott egy Toyota Hiace kilenc személyes mikrobuszt.

Köszönjük szépen nekik, és mindenkinek a nagylelkű és hűséges adományait!

Lassan, de megállíthatatlanul közeledik a tavasz. Ilyenkor mindig felpozsdujl a munkavágy az emberekben. Ezért szeretnénk meghívni benneteket a tavaszi önkéntes munkanapokra.

Április 16. Tervezett munkák: a Diós háznál építkezés utáni terep- és kertrendezés.

Május 21. Tervezett munkák: a Diósnál további szépítés, játszótér, sportpálya frissítése stb.

Jelentkezni továbbra is az iroda@schoenstatt.hu-n,

és a 87/655 014 és a 20/221 24 11-es telefonszámon lehet.

Ha jelzitek jöveteleteket, könnyebben fel tudunk készülni, és át tudjuk gondolni, hogy milyen munkához érdemes hozzáfogni, mire lesz szükség, tudtok-e többen egy autóval jönni, hány ebéddel készülünk.

Alapítványi hírek

Mint ismeretes, 2010 nyarán megkezdttük a képzőház II. épületének kivitelezését. A házat az év végére sikerült tető alá hozni. Szeretnénk, ha Tilmann atya április 2-án megáldaná, felszentelné a házat jelen állapotában. Ez évi tervünk az, hogy a földszint – benne egy kisebb előadóteremmel (télen gyermekfoglalkoztatásra is igénybe vehető), vizes helyiségekkel, valamint egy garzonnal a nővér vagy egy atya számára – még a nyáron elkészüljön a nemzetközi családnappal előtt.

Ezen munkálatok bekerülési költsége várhatóan 8,5 millió Ft, ebből jelenleg a rendelkezésünkre áll 4,5 millió Ft.

Mindannyiunkon múlik, hogy mi valósul meg. Kérjük mindazokat, akik kötődnek Óbudavárhoz és testi-lelki otthonuknak tekintik, támogassák ezt az ügyet lehetőségeikhez mérten. A legkisebb hozzájárulás is számít. Tilmann atya mondta egyszer, „*Fizethetünk hetente egy sört a Szűzanyának. – Amiért teszünk valamit, az a miénk.*”

„Lány” hírek

Lányhétvége

Április 15–17-ig lesz (péntek estétől vasárnap délelőttig) Dömösön, 16 évnél idősebb lányoknak.

Jelentkezni Dalmadi Annánál lehet a dalmadi.anna@gmail.com-on.

Lánytábor 10–12 éveseknek

Mikor: 2011. július 03. 17:40 – 2011. július 09. 17:40

Hol: Galambok (Zalakaros külfaluja)

Jelentkezni lehet Gregorich Zsófiánál a zsoofa@gmail.com címen

Lánytábor 13–15 éveseknek

Mikor: 2011. július 10. 17:00 – 2011. július 16. 10:00

Hol: Óbudavár

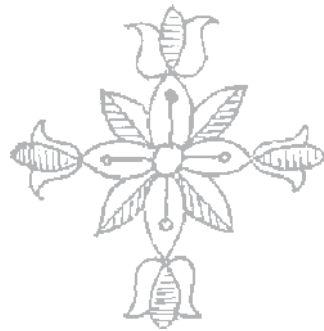
Jelentkezni lehet Radnai Rékánál a rekusz@gmail.com címen

Lánytábor 18+**Mikor:** 2011. július 17. 17:00 – 2011. július 21. 10:00**Hol:** Óbudavár**Jelentkezni** lehet Radnai Rékánál a rekusz@gmail.com címen**Lánytábor 16–18 éveseknek****Mikor:** 2011. július 24. 17:00 – 2011. július 30. 10:00**Hol:** Óbudavár**Jelentkezni** lehet Radnai Rékánál a rekusz@gmail.com címen**Nomád lánytábor 2011.****Mikor:** 2011. augusztus 07. (egész nap) – 2011. augusztus 13. (egész nap)**Jelentkezni** lehet június 20-ig Bartal Julcsinál a bartaljulcsi@gmail.com címen*További információk hamarosan itt!***Kislánytábor****Időpontja** az idén: 2011. augusztus 7–12.**Helyszíne:** Dömös

Várható költsége: 12000 Ft.

Jelentkezés telefonszámmal: schumicky.ildi@sch-ps.hu

Minden 1-4. osztályt végzett kislányt szeretettel várunk!

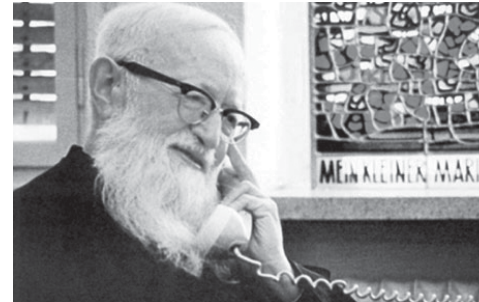
Schumicky Ildikó és Megyimórecz Ildikó**Meghívó**

Tájékoztatunk mindenkit, hogy a Családakadémia a Közgyűlését 2011. április 9-én 10 órai kezdettel tartja Sopronban, a Szent György plébánián. A Családakadémia tagjainak külön meghívót küldünk a részletekről. A Közgyűlés nyilvános, ahova sok szeretettel várunk mindenkit!

Az Atya mindig elérhető!

Napi SMS Kentenich atyától, heti egy válasz Tilmann atyától a honlapon és e-mailben

Sokan vágyunk arra, hogy Kentenich atyát jobban megismerjük, részesüljünk karizmájából, és sokunknak hiányzik Tilmann atya közelsége, útmutatása, ezért lassan három éve a honlapunkon létrehoztunk két rovatot: Kentenich atya gondolatai az év minden napjára, melyet naponta, és Tilmann atya válaszol, melyet vasárnaponként frissítünk.

Levelezőlistát hoztunk létre, hogy aki szeretné, minden reggel 5-kor megkapja az aznapi útravalót.

Örömmel jelentjük, hogy pillanatnyilag 344 tagja van a napi listának.

Tilmann atya ezt írta: „Élő áramlás köt össze bennünket, amely már nem ismer határokat. Ez érezhető a házasságokban és a családokban.” „Az ima által továbbra is kapcsolatban maradunk egymással.”

Szeretnénk, ha ez az egy kattintással elért kapcsolódás is segítené azt, hogy a szeretetáramlás egymás között megmaradjon, sőt, tovább erősödjön.

Sokszor elég egy jó szó, egy szerető tekintet, és már nem is érezzük olyan elvezettnek magunkat. És ha ez a jó szó olyan embernek a szájából származik, aki az életével adott hitelt minden egyes betűnek, annak gondolatait drága kincsként őrizzük, titkait fürkésszük, vajon milyen értéket rejt.

Az Atya mindig elérhető! Figyel ránc, gondoskodik rólunk, válaszol. És tudjuk jól, az Atya még közvetlenebbül, minden pillanatban elérhető, hiszen: „Aki keres, mindig megtalál engem a szentélyben.” (Joseph Kentenich)

Köszönettel a szerkesztők: Sallai Tamás és Karikó Éva

Hivatás Konferencia

Oroszi Feri és Juli képviselte a Schönstattot a „Család szerepe a hivatás felismerésében és vállalásában” címmel megrendezett országos konferencián. Beszámolójukat a honlapon találjátok.

Jel legyetek!

A családtréner-képzés 8. évfolyamának küldetésünnepére

Nagy izgalommal vártuk a december 5-i küldetésünnepet, ahol Dr. Udvardy György segédpüspök úr közreműködésével átadhattuk a hét végzett házaspárnak a családtréner-képzés elvégzését tanúsító diplomákat. Nagy örömmel hallgattuk a Segédpüspök úr prédikációja során elhangzott gondolatait:

„Istennek lefoglalt emberek ezek a házaspárok, teljes egészében betölti őket az Úr ígéretének keresése, és az a bizonyosság, hogy Isten hűséges. Isten hűsége ad igazságot és érvényt az egyszer kimondott igennek. Amikor ti egymásra igent mondtatok, és minden nap, amikor igent mondotok a családra, igent mondotok az isteni jövőre, prófétai módon. Isten tervét kutatjátok, keressétek akkor, amikor egymás szeretetét gazdagítjátok, és szeretet által gazdagodtok. A család mai kultúránkban jel: a gyermekvárás jele, de a remény jele is. Az által az életmód által, ahogyan éltek, a remény jeleivé váltok mások számára. Amikor tudatosan, szándékosan naponta oda-szentelitek magatokat az Isten akaratának és egymásnak, az Úr tervét akarjátok fölfedezni, belékapaszkodtok az Úristen irgalmába és hűségébe.

Természetesen, mint ahogyan Keresztelő Jánosnak a sorsa sem különbözött Jézus Krisztusétól, úgy a tiétek sem. Nektek, akik meg akarjátok tenni az Ő akaratát, az Úr föltárja az Ő szívét. (...)

Adja Isten, hogy ez a mostani küldetésünnep legyen megerősítő mindannyiótok számára, és én, mint az Egy-

háznak segítő keze azzal a reménységgel is veszek részt ezen a küldetésünnepen, hogy amikor az Egyház nevében a küldetést adom, akkor várom is ezt a csodát. Hogy majd jel legyetek, és sokan meg-lássák és megtapasztalhassák, hogy milyen hatalmas művet, dolgot művelt bennetek az Isten.

Imádkozzunk ezért! Ámen.”

Az egyik végzett házaspár a képzésre így tekintett vissza:

A Családakadémia képzés nagy ajándék volt a számunkra. Az első

év szinte „násutas év” volt: szombat délelőtt a családdal közösen kirándultunk, majd délután megérkezve a gyerekek mindig örömmel mentek játszani az ismerős gyerekekkel. Mi pedig lelkileg töltekeztünk. Újra átbeszéltünk dolgokat az előadások kapcsán, sok újrakezdés, sok újraértelmezés született köztünk. Jó volt egymásra figyelni, jó volt a barátságok elmélyítése, a közös lelki kereszthordozás. Mind bennünket is erősített.

A második év már komoly munkát kívánt tőlünk is. De feledhetetlen élmény marad az öt perces előadásokra való készüllet, kisebb viták, és az öröm, hogy sikerült. Sokat kaptunk a többiek előadásából is. A legjobb az volt, mikor mindenki ugyanarról a témáról írt. Hányfélék vagyunk, mit látunk, gondolunk, élünk meg a vita és a kibékülés kapcsán. Fantasztikus volt ezeket az előadásokat hallgatni!

Szívügyünk lett, és most már felelősséggel is vállaljuk, hogy a családukbán megélt egységről, és más tapasztalatokról tanúságot tegyünk a világban. Erre kaptunk megerősítést a küldetésünnepen is.

„Most mint Schönstatt lelkes, de kicsit tanácstalan apostola, próbálom kitá-lálni, hogy hogyan vihetném el a többi emberhez azt az élményt, és azokat a gondolatokat, melyek a vetélkedő során megérintettek.” ⇒ 66. o.

„Kentenich atya köztudottan nagyon szeret ajándékozni. Hát most engem is meglepett...” ⇒ 66. o.

„Többet kaptam a vetélkedő által, mint amennyit akár csak remélni mertem volna: vágyakat a szívembe és küldetésstudatot.”
(Egy tavalyi versenyzőnk)

Kentenich vetélkedő – Neked mit üzen?

Ha kíváncsi vagy, hogy neked mit üzen Kentenich atya, ha nyitott vagy arra, hogy jó gondolatokat kapj, akkor játssz velünk!

A Kentenich-vetélkedőben az interneten kell a kérdésekre válaszolni a honlapon található szövegek segítségével. A játékosok így pontokat szerezve versenyeznek egymással a Kentenich-díjért.

- Minden játékos, aki az összes kérdéssort kitölti, **ajándékcsomagot** kap.
- Minden résztvevő hivatalos a **Schönstatt bálra**, ahol a vetélkedő Fináléjára is sor kerül, és a legjobb csapatok még egyszer összemérik tudásukat.
- Az első három helyezett elnyeri a **Kentenich-díj arany, ezüst és bronz fokozatát**.

Hogyan lehet jelentkezni?

A vetélkedőre bárki benevezhet egyedül, vagy kettesével csapatot alkotva, vagy akár családként. A regisztráció módja:

- jelentkezz be a honlapon (kentenich.schoenstatt.hu/jatek)
- töltsd ki jelentkezési űrlapot
- fizesd be a nevezési díjat (1000 Ft).

Az első 15 jelentkező plusz öt pont előnnyel kezdhet, ha sikeresen megválaszolja a beugró kérdéseket!

A szervezők: *Bujbácsi Bálint, Csermák Péter, Guld Beáta, Guld Veronika, Kiss Ádám, Radnai Kinga, Szelestei Barbara és Gábor*

KENTENICH VETÉLKEDŐ

ONLINE JÁTÉK, 10X10 KÉRDÉSSSEL

Neked mit üzen?

Keress csapattársakat, gyűjtsd a pontokat, vágj bele!

Nyeremények:

Kentenich-díj
(arany, ezüst, bronz)
Kentenich-ajándékcsomagok
Alapítónk üzenetei életed számára

első forduló:

2011. április 3. - május 15.

második forduló:

2011. szeptember 4. - október 12.

finálé és Kentenich bál:

2011. október 15.

Az első 15 jelentkező plusz pontokkal indulhat!

jelentkezés és további részletek:

<http://kentenich.schoenstatt.hu>

/jatek

